

הישיבה ה-75 (שלא מן המניין) של מועצת העירייה
מיום ראשון, י"ז בטבת תשע"ג (30.12.2012)

עיריית אריאל

הישיבה ה-75 (שלא מן המניין) של מועצת העירייה

מיום ראשון, י"ז בטבת תשע"ג (30.12.12)

נוכחים:

מר יחיאל טוהמי	- סגן ראש העיר
גב' לודמילה גוזב	- סגנית ראש העיר
מר אבי סמו	- חבר מועצת העיר
מר פבל פולב	- חבר מועצת העיר
מר מקס צ'רנוגלז	- חבר מועצת העיר
מר אלי שבירו	- חבר מועצת העיר

חסרים:

מר רון נחמן	- ראש העיר
מר יוסי חן	- חבר מועצת העיר
גב' שירה דקל	- חברת מועצת העיר
עו"ד אריאל עזריה	- חבר מועצת העיר
מר עמנואל יעקב	- חבר מועצת העיר

משתתפים:

מר חיים (קוקי) ביטון	- מנכ"ל העירייה
מר אריה ברסקי	- מבקר העירייה
עו"ד שרון שטיין	- יועץ משפטי
מר ג'והר חלבי	- גזבר העירייה

על סדר היום :

1. דיווח ראש העיר.
2. דיון ואישור העמדת הלוואה ע"ס 2,000,000 ₪ לכיסוי חובות עבר של המתנ"ס.
3. אישור חידוש מסגרת אשראי לשנת 2013, ע"ס 1,500,000 ₪ מבנק אוצר החייל חשבון 5050.
4. אישור הגדלת תב"ר :
תב"ר מס' 276 "הקמת אולם ספורט בינוני"
תוספת מימון ע"ס 3,299,040 ₪, עפ"י אישור המועצה להסדר ההימורים בספורט, מצ"ב (מיום 03.12.2012).
לאחר התוספת לעיל, יעמוד התב"ר על סך 5,240,307 ₪.
אומדן עלות כללי – 5,973,992 ₪.
5. ישיבה סגורה – שכר בכירים (פרוטוקול הישיבה הסגורה נמצא במשרדי מנכ"ל העירייה).

מר יחיאל טוהמי : אני רוצה לפתוח את ישיבה שלא מן המניין מספר 75. רון היה אמור לדווח, הוא לא מרגיש טוב. אנחנו מאחלים לו רפואה שלמה.

מר פבל פולב : אתה מדווח?

מר יחיאל טוהמי : לא, אני לא מדווח.

מר חיים (קוקי) ביטון : אתה יכול לדווח בשם רון שבחודש האחרון העיר זכתה בשני פרסים. השנה גם העיר זכתה ב-5 כוכבי יופי של המועצה לישראל יפה; וביום חמישי, בבנייני האומה, העיר קיבלה את פרס אישור ניהול כספי תקין.

מר יחיאל טוהמי : או קיי, בסדר, קיבלתם דיווח ממנכ"ל העירייה.

גב' לודמילה גוזב : גם אני רציתי עוד להוסיף משהו שהוא שכח להגיד, ששמעתי שאמרו שלגוונים, אין שום דבר... אין שום דבר. הפרסים מה שדיברנו זה ב-2011, מתי חנה היתה מנכ"לית.

מר יחיאל טוהמי : או קיי, לודה אמרה את שלה.

מר פבל פולב : לא, אבל איך זה קשור לגוונים?

גב' לודמילה גוזב : לפרוטוקול אני אומרת.

מר פבל פולב : לא, אבל איך זה קשור לגוונים?

מר יחיאל טוהמי : אני רוצה, שניה, אני רוצה שנעשה סדר, כל אחד שיגיד מה שהוא רוצה, בזמן שלו.

1. דיון ואישור העמדת הלוואה ע"ס 2,000,000 ₪ לכיסוי חובות עבר של המתנ"ס.

מר יחיאל טוהמי : אני רוצה לדבר על סעיף 2 – דיון ואישור העמדת הלוואה ע"ס 2,000,000 ₪. הגזבר, בבקשה.

מר אלי שבירו : הלוואה לכיסוי חובות עבר של המתנ"ס.

מר ג'והר חלבי : כן. מדובר בהעמדת הלוואה שאנחנו ניקח מהבנקים, אם היא תאושר כמובן. הגשנו ב-4 בנקים בקשה שיעמידו לנו הלוואות, קיבלנו אישור כבר בכתב מבנק אוצר החייל על 2.7% ריבית שנתית פלוס הצמדה. בנק הפועלים הודיע לי טלפונית על 2.79. בינתיים בנק לאומי עוד לא העביר אישור וגם בנק אוצר השלטון לא נתן מענה.

ההלוואה מיועדת להעברת הפעילות של המתנ"ס באופן כללי מהמתנ"ס לחברת גוונים. ובו זמנית, כל החובות שהצטברו שם, לכיסוי חובות העובדים, לכיסוי חובות מוסדות שכר וגם לספקים, יכוסו ע"י 2 מיליון השקל האלה שאנחנו מבקשים לקבל. ההלוואה היא ל-10 שנים.

מר מקס צ'רנוגלז : יש לי שאלה כזאת – מה זה אומר חובות עבר של המתנ"ס? אפשר לפרט קצת? כאילו לא בסכומים, אבל למי חובות? מתי הם נוצרו בערך?

מר פבל פולב : לא בערך, מדויק.

מר ג'והר חלבי : אני חושב שקוקי יושב בשני כובעים, גם בכובע הקודם וגם הכובע,

עו"ד שרון שטיין : ישב בשני כובעים.

מר ג'והר חלבי : ישב בשני כובעים. הוא יכול לתת סקירה כללית בדיוק על

החובות, איך נבעו, מאיפה נבעו.

מר חיים (קוקי) ביטון : כשאנחנו מדברים על חובות עבר של המתנ"ס, זה חובות החל

מיום הקמת המתנ"ס. החובות בעצם מתחלקים, בגדול אני יכול להגיד, לשלושה :

אחד – זה לכל מה שקשור לזכויות של העובדים, שזה אומר קרנות, ביטוחים, פנסיה.

דבר שני – זה חובות למוסדות.

ודבר שלישי – זה לספקים.

את הפירוט והנתונים, נתנו אותם גם במפגש של ראשי הסיעות, את כל הנתונים.

מר מקס צ'רנוגלז : השאלה, עוד פעם, חובות אבודים זה, כאילו, ממתי,

מר פבל פולב : מה שאתה אומר שחובות לא שולמו מהקמת המתנ"ס?

מר יחיאל טוהמי : שניה רגע, תן לו לסיים, אחר כך.

מר מקס צ'רנוגלז : העניין של חובות אבודים לעובדים, לספקים ברור פחות או

יותר, חובות לעובדים – מתי זה נוצר?

מר פבל פולב : גם לספקים לא ברור.

מר מקס צ'רנוגלז : לא, ברור לי בערך ממתי זה.

מר חיים (קוקי) ביטון : אמרתי, יש חובות, גם לעובדים, שבחלקם,

מר מקס צ'רנוגלז : לא, השאלה ממתי – מהשנה האחרונה? מ-10 השנים

האחרונות?

מר חיים (קוקי) ביטון : תראה, אתה לא יכול להגיד שנה אחרונה וגם בשביל ההוגנות

צריך להגיד. כי אם היו חובות לפני 5, 6, 7 שנים, אז החובות האלה כוסו לפני 3 שנים, לפני שנתיים וכו'. אז אתה יכול תמיד להגיד, הרי לפני 4 שנים, כשאני נכנסתי למערכת, הגרעון היה 900,000 שקלים. כי היה 900,000 שקלים חובות – לעובדים,

מר פבל פולב : סיימת בכמה כסף?

מר מקס צ'רנוגלז : סליחה רגע, אבל יכול להיות,

מר יחיאל טוהמי : רגע, בוא נעשה סדר. באיזו שנה זה היה?

מר ג'והר חלבי : רבותי, בקשר לחובות, החובות, ה-2 מיליון שקל, בתוכם ישנו סכום כמעט גובל ב-900,000 שקל, זה מה שנקרא עתודה לעובדים. עובד שמפוטר או שפורש לפנסיה, בעת הפיטורין שלו העמותה, המתנ"ס צריך להעביר את הכספים האלה, לשלם אותם לעובדים. כל עוד והעובד לא חייב, זה חוב שנקרא בתוך הדו"ח.

מר מקס צ'רנוגלז : זה לא נמצא באיזו קרן, שצריך להעביר את הכסף הזה כל הזמן?

מר חיים (קוקי) ביטון : בקופות. זה נמצא בקופות.

מר מקס צ'רנוגלז : או קופה, לא יודע איך זה נקרא.

מר ג'והר חלבי : יש כספים שמועברים, דוגמא, העירייה עכשיו, ישנם עובדים שעכשיו פורשים. בשוטף אנחנו מעבירים את הכספים שלו לקופה,

מר אלי שבירו : מותר לא להעביר?

מר ג'והר חלבי : ברור.

מר אלי שבירו: מותר לא להעביר?

מר ג'והר חלבי: גם בעירייה לא מעבירים. ה-2.33, את חלק הפיצויים, לא מעבירים. ברגע שהעובד פורש, עושים לו את ההתחשבנות, משלמים לו.

מר אלי שבירו: מותר לא להעביר? גם העירייה לא מעבירה? זה חדש לי. אם העירייה לא מעבירה,

מר ג'והר חלבי: זה לא חדש. זה לא חדש. זה לא חדש.

מר פבל פולב: זה לא חובה למעביד להעביר את הכסף של הפיצויים של הבן אדם.

מר ג'והר חלבי: רבותי, ה-2.33, הפרשה לפיצויים, זה שיקול דעתה של העירייה. הפיצויים מורכבים משני חלקים – יש 6% שכן חובה להעביר את זה לקופות, ויש 2.33 – זה שיקול דעת של העירייה. אבל ברגע שהעובד מפוטר או מתפטר או עוזב, אתה חייב על פי חוק, במידי, תוך 14 יום, להעביר לו את ההשלמה של ה-2.33.

מר פבל פולב: והעמותה גם, אני רוצה לשאול את המבקר, אם העמותה גם, אם מותר לה לא להעביר, וליום שהבן אדם צריך את הכסף הוא צריך לחפש את הכסף בנרות.

מר אריה ברסקי: צריך להבדיל בין מספר חלקים. אני מתרשם שאתם מתכוונים לקרן פנסיה.

מר אלי שבירו: נכון.

מר אריה ברסקי : וג'והר מדבר על קרן פיצויים. צריך להבדיל את זה. ואז נוצר כאן דו-שיח של חרשים.

בכל מה שקשור לקרן פנסיה, יש להעביר את זה באופן שוטף. על פי החוק, ההעברה נעשית בצורה כזו: יש חלק מעביד וחלק עובד, בכל מה שקשור לפנסיה. החל מ-1 בינואר 2013 זה יוצא 5% חלק מעביד ו-5% חלק עובד. בסך הכול 10%. בשנת 2012 זה 4.16 ו-4.16.

מר אלי שבירו : מותר לו?

מר אריה ברסקי : צריך להעביר. בכל מה שקשור לפיצויי פיטורין, החוק קובע שמגיע לעובד שמפוטר או שמגיע לגיל פרישה, פיצויי פיטורין שמורכבים מהמשכורת האחרונה כפול מספר השנים שהוא עבד. המשכורת האחרונה זה בעצם 8.33 בחודש. אם עושים 8.33 כפול 12 זה יוצא 100.

מר ג'והר חלבי : זה משרה מלאה.

מר אריה ברסקי : זה יוצא משכורת מלאה. מה שג'והר התכוון, את ה-6% בחוק חובה להעביר. ה-2.33 זה לשיקול דעת המעביד. הוא יכול להעביר. אם הוא מעביר – הוא מכוסה. אם הוא לא מעביר,

מר פבל פולב : מגיעים לבעיה שאנחנו נמצאים היום.

מר ג'והר חלבי : רבותי, בנוסף, החבות הזאת שהיא הגיעה לסכום מסוים כלשהו, הרי החוק לפני כן בכלל לא היה חובה להעביר לקופות. רק לפני כמה שנים, 4, 5, 6 שנים חוקק החוק החדש כדי,

מר יחיאל טוהמי : החוק הפנסיוני.

מר ג'והר חלבי : חוק הפנסיה לכל שכיר במדינת ישראל.

מר יחיאל טוהמי : חובה. חובה.

מר ג'והר חלבי : אבל ישנם פה עובדים במתנ"ס שהם עובדים הרבה הרבה לפני תחילת החוק. החוב שנצבר לזכות העובדים, לא היתה חובה, גם לא על פי חוק, להעביר את הכסף. אבל בעת הפרישה של העובד, מחויב הארגון, אם זה המתנ"ס, אם זה רשות מקומית, לשלם מלוא הפיצויים לעובד.

לכן יש את החוב הזה שנצבר, שהוא כמעט גובל באיזה 700,000 שקל,

מר פבל פולב : זה הפיצויים.

מר ג'והר חלבי : זה הפיצויים.

מר יחיאל טוהמי : ג'והר, אתה צודק, אבל הנה, היום מגיע היום שאתה צריך לשלם את הפיצויים ואין לך גם כסף לשלם את הפיצויים.

מר פבל פולב : יש גם התנהלות מקצועית.

מר יחיאל טוהמי : ברור. ברור. אז בוא רגע, בוא נעשה סדר. מי שרוצה לדבר –

שידבר.

מר ג'והר חלבי : אבל, טוהמי, יש להבהיר נקודה מאד חשובה. אם המתנ"ס לא היה עכשיו הולך לסגירה, ועכשיו בא עובד מסוים ומתפטר, לשלם לו 10,000 שקל ו- 20,000 שקל, זה לא לשלם כמו 700,000 שקל מסה אחת לכל העובדים.

מר יחיאל טוהמי : פבל, אתה רוצה להגיד משהו?

מר פבל פולב : אני חושב שזו התנהלות לקויה, כי אחד שמחזיק את העסק,

הוא יחשוב ליום שאני אצטרך ואין לי מאיפה, וגם לא תהיה מתנה מהשמים, אני כל חודש צריך לחשוב בזמן שבן אדם יתפטר, במיוחד שהוא יתפטר בעוד הרבה שנים, שזה סכום מאד גדול. ואם אני לא מפריש, אז זו התנהלות לקויה של ההנהלה. עזוב חוק, החוק מאפשר לנו לעשות כל מיני דברים.

מר יחיאל טוהמי : פבל, יש פה שני דברים. אתה צודק במה שאתה אומר.

מר פבל פולב : אתה הרי יודע שבן אדם יכול להתפטר או להיות מפוטר.

מר חיים (קוקי) ביטון : זה לא שלא הפרישו.

מר פבל פולב : אבל הפרישו לא מספיק אם אנחנו הגענו עכשיו למינוס. זה המון כסף.

מר יחיאל טוהמי : מה שאתה אומר,

מר פבל פולב : אז זה התנהלות לקויה.

מר יחיאל טוהמי : מה שאתה אומר – אתה צודק. ואני אגיד לך משהו, לא צריך לחכות ליום האחרון על מנת להגיד אין לי כסף או דברים כאלה.

מר פבל פולב : ואז להיכנס לקופה ציבורית להוציא את הכסף.

מר יחיאל טוהמי : אם היה כסף כרגע אז בכלל לא היינו יושבים פה, נכון חבר'ה? לא היינו יושבים פה, מן הסתם, נכון? אז אין פה כסף, אז מן הסתם אנחנו

יושבים ודנים על הנושא הזה. אלי, בבקשה.

מר אלי שבירו: לפני שאני אגיד את מה שיש לי להגיד, גם כן, קצת שאלות.

לעמותה, עמותה כמו המתנ"ס שהיתה, יש אפשרות להיכנס לגרעון?

מר פבל פולב: את מי אתה שואל?

מר אלי שבירו: אני שואל את המבקר.

מר אריה ברסקי: הגרעון לעמותה, היא לא יכולה להיכנס למינוס בבנק. צריך

להבדיל בין גרעון למינוס בבנק. גרעון יכול להיות חשבונאי, דהיינו, שלא מלווה

בתזרים מזומנים, כמו יצירת התחייבות. נגיד אני עכשיו חייב לעובדים, בדו"חות

הכספיים נרשמת הוצאה לפיצויי הפרישה כנגד התחייבות לאותם עובדים. אז בדו"חות

הכספיים לכאורה, אפילו לא לכאורה, נוצר גרעון, אבל בפועל לא יצא כסף מהבנק.

הבעיה של העמותות, על פי החוק, שהן לא יכולות להיכנס למסגרת אשראי שלילית.

ואם אני יודע, קוקי, המתנ"ס אמור להיות בפלוס בבנק כל הזמן, נכון?

מר חיים (קוקי) ביטון: אין גרעון בבנק.

מר אלי שבירו: אבל אני רוצה לשאול אותך שאלה, כמבקר. מה שנקרא

חובות לספקים, הרי אנחנו יודעים שיש, הרי בתוך, סתם, אפילו רק ניקח את הדוגמא

הנוכחית, שאנחנו מדברים על ה-2 מיליון או 2 מיליון וקצת שיש למתנ"ס גרעון, חלק

גדול מזה זה חובות לספקים. זאת אומרת, שפה איפה שהוא גם אנחנו, כאילו עצמנו

עיניים. אומר קוקי שהגרעון הזה זה גרעון של שנים. אנחנו גם, היו תקופות, גם כשאני

הייתי בתחילת הדרך, שאנחנו אפילו תמכנו במתנ"ס. איך אנחנו יכולים לתמוך

במתנ"ס? איך אנחנו יכולים להעביר כסף לעמותה שאנחנו יודעים שנמצאת בגרעון?

ולא באים ואומרים – רגע, עצרו, בואו תעשו סדר, אל תמשיכו הלאה.

מר אריה ברסקי : קודם כל, זה מה שנעשה. אם אתה זוכר, בזמנו, לפני שנתיים שלוש, עשיתי דו"ח די מקיף על המתנ"ס ושוחחתי איתך בזמנו על זה, היית יו"ר ועדת ביקורת. בין שאר הממצאים שעלו בדו"ח, היה האיתנות הפיננסית הנמוכה של המתנ"ס. וזה באמת הגירעונות והחובות שיש.

בעקבות כך גם נשכר רואה חשבון, שהכין תוכנית הבראה, נכון קוקי? בזמנו. כלומר, לא היתה איזו שהיא עצימת עין או משהו שנתנו למתנ"ס להתנהל כמו שהוא. ככל שאני יודע, נעשו פעולות על מנת להקטין את הגרעון ולהביא את המתנ"ס למצב מאוזן.

מר חיים (קוקי) ביטון : למה? גם שבירו יודע שמסתכלים על דו"חות של 2010 ודו"חות של 2011, אתה רואה שבגרעון השוטף מ-2010 ל-2011 יש ירידה של 1,300,000.

מר פבל פולב : זה בזמן שעדיין ניהלת את המתנ"ס?

מר חיים (קוקי) ביטון : כן.

מר יחיאל טוהמי : אני רוצה שקוקי יסביר לנו כרגע מה ההשלכות על אי הצבעה בנושא הזה, ואם אתה רוצה תגובה שלך להגיד אתה, בבקשה, אחריו.

מר אלי שבירו : כן, ודאי.

מר יחיאל טוהמי : ואחרי זה אני אגיד. ומי שירצה להגיד שירים יד, וקדימה.

מר מקס צ'רנוגלז : ...

מר יחיאל טוהמי : אין בעיה. תשאל מה שאתה רוצה. קוקי, בבקשה, תגיד מה זה אומר.

מר חיים (קוקי) ביטון : אנחנו דיברנו על זה ואני אחזור על זה שוב. תראו, בעצם מה שגוהר גם אמר, המתנ"ס הזה יכול היה להמשיך לפעול. זה שהגענו היום למצב שאנחנו נמצאים בו, זה בעצם כי אתם, השולחן הזה שיושב פה, החליט שהוא מקים חברה עירונית ועם הקמת החברה העירונית כל המערכות האחרות אמורות להיסגר בצורה כזו או אחרת, וכולם עוברים לעבוד תחת המסגרת של גוונים. אחד.

שתיים – בכדי שעובדים יעברו לחברת גוונים, שהיא חברה עירונית, החברה העירונית גוונים לא יכולה לקלוט אליה עובדים שלא סיימו את כל ההתקשרות החוזית הכספית שלהם מול העמותה. קרי, כל עובד שאמור לעבור, מה-1 לינואר, לחברת גוונים, הוא עובד שסיים את כל ההתקשרות שלו עם העמותה, העמותה מתחייבת להעביר אליו את כל מה שמגיע אליו ואז הוא יכול להתקבל ולעבוד בחברה העירונית גוונים. כי גוונים לא יכולה לקחת אליה עובדים ולמשוך איתה אוטומאטית את כל חובות העבר שלו לחברה. זה דבר אחד. קרי, שהעובדים האלה יכולים להיות בסכנה, שב-1 לחודש אין להם מקום עבודה.

אנחנו גם, אני רוצה בשביל ההגינות, כי היו פה כל מיני שמועות, כאילו כינסנו עובדים ואמרנו לעובדים. ההוכחה, הנה, מה שקורה פה היום.

מר אלי שבירו : קוקי, כינסתם עובדים, אמרתם לעובדים להגיע.

מר חיים (קוקי) ביטון : תן לי, אני אגיד, סליחה. תן לי, אני אגיד. למה, שבירו? אני לא מסתיר, אמרתי לך את זה גם. אני, במסגרת השיחות עם העובדים, אנחנו התחייבנו לעובדים שבסוף החודש הזה הם מסיימים את העבודה ואנחנו במהלך חודש ינואר משלמים להם את כל מה שמגיע להם. זה העניין. ברגע שהבנו שיש יכולת,

מר יחיאל טוהמי : מה ההשלכות?

מר חיים (קוקי) ביטון : אמרתי, אני מסביר. אחד – שהעובדים יכולים לא למצוא את מקום עבודתם ב-1 לינואר. המשמעות של זה, אם הם לא עובדים, המשמעות של זה

שגם כל הילדים שרשומים לחוגים, רשומים לפעילויות, אין להם לאן להגיע, אין להם לאן לפעול, אין להם איפה לעבוד. כל המערכות שקיימות במתנ"ס, בהיכל התרבות ובמרכז הארצי לפיתוח מנהיגות, יכולים לקרוס. נקודה.

מר אלי שבירו: אני רוצה להגיד כמה מילים. יש פה קצת, לא נעים לי להגיד,

וההתבטאות אולי תהיה קצת בוטה, אבל יש פה איזו שהיא מכבסת מילים, ואני אסביר בדיוק למה אני מתכוון.

חשוב לי שהדברים ייאמרו לפרוטוקול כדי שהם יהיו כתובים. חשבתי שיהיו פה הרבה מאד עובדים, אבל לצערי אני רואה שיש מעט מאד עובדים כאן, עובד יותר נכון, וחשוב שהעובדים יידעו את הדברים לאשורם.

אני רוצה לחזור אתכם קצת אחורה. באוגוסט 2011, בישיבת המועצה שהתכנסה פה, הוחלט להקים את חברת גוונים, אז לא ידענו שקוראים לזה חברת גוונים, חברה עירונית שהיא תהיה החברה לתרבות, פנאי וספורט, שהיא היתה אמורה להחליף בעצם את המתנ"ס, שהיה בגרעון כספי כמו שאמר קוקי, התנהלה ללא שקיפות, ללא נציגי ציבור. אני קיבלתי מכתב מעורך דין ישעיהו אתגר, שמאחר והעמותה הזאת היא עמותה פרטית, לכן אין מקום לנציגי ציבור שם, מתוך המועצה, נבחר ציבור.

ונאמר בישיבה הזו, אפשר לפתוח את הפרוטוקול ולקרוא את הפרוטוקול, כי רון נשאל על הנושא הזה, שבעצם הכול נשאר אותו דבר. קוקי נשאר המנכ"ל, העובדים נשארים אותם עובדים, רק מחליפים כובעים.

עכשיו, כדי לכסות את הגרעון, בוצעה ישיבה מקדימה אצל רון, ובישיבה הזאת מי שנכח זה – רון, אני, היועץ המשפטי וחנה גולן היתה אז מנכ"לית העירייה. ונאמר לנו שאנחנו, העירייה לא רשאית לכסות את הגרעון של המתנ"ס, אבל החברה החדשה רשאית לקנות ציוד ומוניטין מהחברה מהמתנ"ס, ובצורה כזאת אפשר יהיה לכסות את הגרעון, ובצורה כזאת לא יפגעו בעובדים, ובצורה כזאת לא יפטרו את העובדים. כי אם אנחנו לא נעביר 2.5 מיליון שקל, אז יפטרו את העובדים ולא תהיה שום פעילות חברתית בעיר.

אנחנו בתחילת שנת 2012, למרות שהיה עלינו לחץ, פבל, ויוסי שלא נמצא פה כרגע, ומנו שלא נמצא פה כרגע, אריאל עזריה שלא נמצא פה כרגע, היה לחץ, אמרו לנו –

אתם תצביעו, עולם כמנהגו נוהג. לא יעבירו את הכסף לעובדים, העובדים ימשיכו להיפגע, אל תצביעו להעביר את הכסף. אנחנו, מתוך אחריות ציבורית, ומתוך כוונה שלא לפגוע בכס, העובדים, אתם עמדתם לנגד עינינו, אתם, וכמובן העיר בכל הנושא של הפעילות החברתית בעיר, החלטנו שאנחנו מצביעים בעד העברת התקציב, ו-2.5 מיליון שקל עברו למתנ"ס. עברו יותר, בסך הכול הכללי עברו 3.8, אולי אפילו יותר.

מר יחיאל טוהמי: לא, 3.3, נכון? כמה עברו?

מר אלי שבירו: 3.8. אולי יותר. אבל, לצערי הרב אני אומר, הוטעינו. אני אומר לכם – הוטעינו. החברים צדקו. הכסף עבר, אבל במקום להעביר למתנ"ס, כי מה אמרו לנו? אמרו לנו – אנחנו נעביר את הכסף, יקימו את החברה, המתנ"ס ייסגר (כי מחליפים כובעים), עובדים עוברים, פעילות לא נפגעת והכול בסדר גמור. אבל איך אמרתי מקודם, הטעו אותנו? הטעו אותנו. העבירו 1,350,000 בסך הכול למתנ"ס. וברגע שהעבירו 1,350,000 נשאר פער, תעשו את החשבון לבד, תראו לכמה אתם מגיעים.

לא פירקו את המתנ"ס. השאירו במתנ"ס מערכות כפולות. ואם תפתחו את ישיבות המועצה, אנחנו כמעט כל ישיבה דיברנו על הנושא הזה. השאירו שני מנכ"לים, היה נוח למישהו שמישהו ינהל את הכול. השאירו שתי מערכות של לשכות. השאירו שתי מערכות של שכר. השאירו שתי מערכות של ייעוץ משפטי ועוד ועוד ועוד.

יותר מזה, לקחו את כל הפעילויות שיש בהן רווח, כל החוגים שמכניסים כסף והם רווחיים, לקחו אותם והעבירו אותם לחברת גוונים. וכל מה שגירעוני – השאירו אותו במתנ"ס. למה? יש מקום שאפשר להפיל עליו את כל החוסרים והפערים.

ואז נוצר מצב שנושא הספורט ונושא שכר למדריכים נשאר שם. ולא צריך להיות חכם גדול, לא צריך להיות מתמטיקאי גדול, מ-1,150,000, היום באים ואומרים לנו, 8 חודשים, אומרים לנו – יש חוב של 2 מיליון שקל. אני רוצה להזכיר לכם, לפני רגע אמר קוקי – בשנת 2011 כל הגרעון של המתנ"ס בכל השנה, אחרי שהוא הכפיל את הפעילות ועשה פעילות הרבה יותר גדולה ממה שהיה לפני כן – 300,000 שקל.

מר פבל פולב : שזה כל הכבוד לקוקי.

מר אלי שבירו : 300,000 שקל.

גב' לודמילה גוזב : מה, היה גרעון?

מר פבל פולב : כן.

מר אלי שבירו : גרעון של 300,000 שקל.

מר פבל פולב : איך הוא הצליח? עד היום אנחנו לא מבינים, כי זה מאד קשה.

מר אלי שבירו : פה אנחנו לא יודעים עדיין מה קורה, אנחנו לא יודעים מה קורה בחברת גוונים, אבל שמעתי שגם שם לא משלמים, וכדאי שתדעו את זה. וקוקי, ביקשתי ממך להביא, אם אפשר, פירוט,

גב' לודמילה גוזב : מה לא משלמים?

מר אלי שבירו : לא משלמים לעובדים את מה שמגיע להם, לקרנות פנסיה. ביקשתי מקוקי שיביא אישורים שבאמת משלמים להם. הוא לא יכול להביא אישורים, אני אומר לך.

גב' לודמילה גוזב : אלי, לפרוטוקול – שמעתי זה לא מילה. מאיפה אתה שמעת ומי אמר את זה?

מר אלי שבירו : לודמילה, אני לא מפריע לך, אל תפריעי לי.

מר פבל פולב : תבקשי מהמנכ"ל להביא לך פירוטים.

מר אלי שבירו : אני אגיד את מה שאני רוצה, את תגידי את מה שאת רוצה. אנחנו, היתה לנו פגישה מקדימה לפני שבוע וחצי, בפגישה המקדימה אני ביקשתי להביא את הדברים. אם לא מביאים את הדברים, יש סימן שאלה גדול לגבי הדברים האלה. אבל אני אמשיך.

אני טוען שכל ההתנהגות של חברת גוונים, גם בהיבט הציבורי, לא בסדר, לא תקין. ואתם יודעים למה? אני אגיד לכם גם למה. כי אם אחרי 3 חודשים שמנכ"ל נכנס לתפקיד במכרז, עם 70% שכר מנכ"ל, אחרי 3 חודשים מעלים לו ל-85% שכר מנכ"ל ולכל הבכירים. לפני כן היתה מישהי שהתעסקה בנושא של הנהלת חשבונות וקיבלה, כמה היא קיבלה, קוקי, בערך? לא להגיד מספרים מדויקים. בערך. בסביבות 10,000 שקל? אולי קצת פחות מ-10,000 שקל?

מר חיים (קוקי) ביטון : לא, ברוטו יותר.

מר יחיאל טוהמי : יותר. יותר.

מר חיים (קוקי) ביטון : יותר. בוא לא ניגע במספרים.

מר ג'והר חלבי : אתם נכנסים לפרטים של,

מר אלי שבירו : לא, לא, אני לא סתם נכנס, אני לא סתם נכנס.

מר פבל פולב : ג'והר, זה ישיבת מועצה, מותר לדבר על מה שרוצים.

מר ג'והר חלבי : ללא שם.

מר פבל פולב : הוא אמר שם? הוא לא אמר שם.

מר ג'והר חלבי : היא היתה אחת, לא צריך להיכנס, לא נעים.

מר פבל פולב : מי אמר? אני לא ידעתי שיש אחת.

מר אלי שבירו : אבל היו צריכים להביא הנהלת חשבונות בגובה של,

מר יחיאל טוהמי : הוא לא אומר שם.

מר פבל פולב : אנחנו לא יודעים.

מר יחיאל טוהמי : לא משנה, הוא אמר. תנו לו לסיים בבקשה.

מר פבל פולב : זה דווקא מעניין לשמוע.

מר אלי שבירו : אחרי 3 חודשים מעלים את השכר לבכירים. ואני מזכיר

לכם, לעובדים מורידים את השכר. מצמצמים להם בשכר. מצד אחד, למנהלים הבכירים בשנה ראשונה, שנת ההקמה,

מר פבל פולב : כמה מקבל המנכ"ל היום?

מר אלי שבירו : רק רגע, פבל, בשנת ההקמה, אחרי 3 חודשים, לבכירים

מעלים את השכר ולעובדים הזוטרים ולמדריכים מורידים. זאת התנהלות ציבורית למופת. לוקחים אולם חוגים ועושים אותו מערכת משרדים מפוארים – זאת התנהלות ציבורית למופת. לוקחים גיימבורי שנמצא בקומת תחתונה, עושים שיפוצים בקומה העליונה איפה שהיה קפה אינטרנט, ואחרי זה עובר מתברר שזה לא מתאים, מורידים את זה למטה. לוקחים יועצים, יועצי תדמית, תקשורת, כל מיני כאלה דברים, בחשבונות, דברים שלא נתפסים לי. דרך אגב, כדי שבאמת יהיה ברור בהקלטה, כשאני

מדבר למופת, זה מה שנקרא במירכאות. אני לא מתכוון שזה באמת למופת.

מר יחיאל טוהמי: כן, כן, ברור, הבנו אותך.

מר אלי שבירו: תקציבי ענק לפרסומים, הרי כולם רואים את זה. פרסומים

כפולים – זה מוציא וזה מוציא, כולם מוציאים את אותו דבר.

אני אומר לכם, התנהלות ציבורית לקויה, שלא עומדת בשום סטנדרטים שאני מכיר ושאני רוצה.

ולכן, אני מצטער, כל מה שתגידו לי, אמרו שאם לא נצביע יפטרו אתכם, אני רוצה להזכיר לכם, אמרו לנו את זה גם לפני שנה. אם לא נצביע ולא נעביר את ה-2.5 מיליון שקל – יפטרו אתכם. אני לא יכול לתת לזה יד.

אני חושב שלאור ההתנהלות הזאת, מי שעומד במערכת הזאת, הנהלת המערכת, הנהלת חברת גוונים, מנכ"ל חברת גוונים, צריך לשים את המפתחות, צריך ללכת הביתה, אחרי שנשים מישהו אחר שאנחנו סומכים עליו, שבאמת ייקח את הכסף ויעביר אותו. כי בפעם הקודמת, אני רוצה להזכיר לכם, העברנו את הכסף, רק לא העבירו אותו. עשו איתו משהו אחר. מה? אני לא יודע. סימן שאלה. אין לנו אמון בהנהלה הזאת ואנחנו לא ניתן יד לבזבז כספי ציבור. בצורה מאד ברורה אני אומר את זה.

דרך אגב, כל מה שאמרתי זה רק לטובתכם העובדים. זאת אומרת, אם נעשה את זה בדרך שאנחנו אומרים, אז באמת יעבירו לכם את הכספים. אם לא נעשה את זה בדרך שאנחנו אומרים, ימרחו אותנו עוד הפעם.

עו"ד שרון שטיין: אני אבקש להתייחס לדברים של אלי, כי הוא לא בדיוק דייק

בכל הפרטים וחשוב, מאחר והוא דיבר לפרוטוקול, אז בוא נדבר לפרוטוקול.

קודם כל, מה שאושר בחודש אוגוסט, אני מזכיר, זו התוכנית העסקית של גוונים. ידעו פה כל חברי המועצה, ישבו בחודש אוגוסט,

מר אלי שבירו: תפתח את הישיבה ותסתכל,

גב' לודמילה גוזב : אלי, אף אחד לא מפריע לך.

מר אלי שבירו : תסתכל את הישיבה. תראה, שרון, אני מבין בדיוק מה שקורה פה. אתה הרי היועץ המשפטי שלנו. אם אנחנו רוצים,

מר פבל פולב : שלנו?

מר אלי שבירו : שלנו. מה לעשות? לצערנו הרב. גם בו אנחנו לא מאמינים, אבל זה סיפור אחר. אבל אם אנחנו נרצה, אנחנו נרצה לשמוע את חוות דעתך המקצועית, תמסור את חוות דעתך המקצועית. מי שרוצה, יפתח את הפרוטוקול הזה ויקרא.

עו"ד שרון שטיין : אפשר להמשיך?

מר יחיאל טוהמי : אלי, תן לו לדבר, אתה תוכל לענות.

עו"ד שרון שטיין : בחודש אוגוסט אושרה התוכנית העסקית של חברת גוונים. אז קודם כל, והתוכנית אושרה תחת הנחה שאנחנו יודעים שהחברה מתקצבת על ידי העירייה באופן גירעוני.

גוונים הוקמה, וזה עמד פה על השולחן וכולם ידעו את זה, גוונים הוקמה וההלוואה שנלקחה, בניגוד למה שאלי אמר, היא לא נלקחה לכיסוי חובות המתנ"ס בלבד,

מר אלי שבירו : אתה משקר.

עו"ד שרון שטיין : אני מזכיר לכם,

מר אלי שבירו : לא, אתה ישבת איתי באותה ישיבה אצל רון. באמת, נו.

עו"ד שרון שטיין: אלי, תראה, אני אגיד את הדברים שלי, אני יודע שאתה

מנסה למשוך אותי בלשון, אבל זה לא יעזור.

ההלוואה נלקחה לצורך העברת הפעילות לתוך חברת גוונים, ואני מזכיר, ומשום מה כמובן שזה לא מעניין פה אף אחד, אבל בתוך חברת גוונים, חלק ניכר מהפעילות שלה, ואני בעצמי לא יודע כמה אחוזים, אבל יש נדבך מאד משמעותי שנקרא היכל התרבות באריאל. ומה לעשות? הכספים האלה שנלקחו להעברת כל הפעילות, כולל העברת הפעילות של ההיכל. הקמת החברה לא מסתכלת רק על כיסוי חובות של עובדי המתנ"ס או לספקים או למוסדות, אלא גם קליטת היכל התרבות של העירייה, והדבר הזה היה ידוע במקרה הזה, בעניין הזה. ולכן, הדברים הם לא מדויקים בלשון המעטה.

אני מזכיר עוד, שהתוכנית העסקית של החברה אושרה בחודש אוגוסט, אחרי שהיא נדחתה בישיבה מחודש מאי, מה שעיקב, אובייקטיבית, אני לא מעביר פה ביקורת על אף אחד, אבל אובייקטיבית זה עיכב את הליכי הקמת החברה ואת כל התהליך, וזה תהליך ארוך. ואני מודה באופן אישי, זה תהליך ארוך ומורכב, עוד הרבה יותר מכפי שאני חשבתי שיהיה. לקחת פעילות אחת מסוג אחד שזה היכל התרבות, לפעילות אחרת שזאת פעילות בתחום של תרבות ונוער, ולהכניס אותם תחת קורת גג אחת, היא לא פשוטה בעניין הזה. היא ממש לא פשוטה.

התוכנית העסקית היתה לפני חברי המועצה. אפילו ניתנה לכל אחד מכם האפשרות, נדמה לי שרק פבל נפגש עם אופיר אוני,

מר אלי שבירו: לא נפגש.

מר פבל פולב: רק אני לא נפגשתי, כי לא קיבלתי אפשרות.

עו"ד שרון שטיין: לא קיבלת אפשרות. אני זוכר שהיה תאריך ואני זוכר, דרך

אגב, שאופיר אוני היה פה יום שלם.

מר פבל פולב: הוא יכול להגיע רק בשעות שאנחנו לא עובדים.

עו"ד שרון שטיין: לא, הוא היה פה יום שלם, פבל.

מר פבל פולב: הוא לא היה פה יום שלם.

מר יחיאל טוהמי: שרון, אלי טוען שהכסף שהעברנו לגוונים, ככה הוא טוען, היה אמור לשמש גם כפיצוי. תענה לו על זה.

עו"ד שרון שטיין: חלק מהכסף היה אמור לשמש לצורך, כשאני מדבר, תראו, התפיסה שעמדה בבסיס של הגוונים זה היה לרכוש את הפעילות של העמותה ואת היכל התרבות כעסק חי, כעסק פעיל, כשאנחנו יודעים מראש שהמטרה היא שאנחנו סופגים פה, נספוג פה כמות מסוימת של חובות.

מר אלי שבירו: להיכל התרבות אין סעיף תקציבי נפרד?

עו"ד שרון שטיין: זה לא קשור. מה זה משנה? אבל כשאתה אמרת 3 נקודה משהו מיליון שקל, זה כולל הסעיף של היכל התרבות. אבל זה לא טרחת להגיד לפרוטוקול.

יש חובות. ואני אומר, לא כל החובות, במועד שאנחנו ישבנו, אנחנו ידענו על קיומם. מה לעשות? יש חובות שהתגלגלו לאורך השנה, יש חובות שנוצרו תוך כדי הליך החפיפה והמעבר של הפעילות מאחד, בגלל העיכוב שנוצר בהחלטה של ישיבת המועצה, אז בעצם במקום שאנחנו בקיץ 2011 כבר נהיה ערוכים בכל התהליך ואת החוגים כבר שאמורים, שנת הפעילות מתחילה בערך בחודש ספטמבר, שאנחנו נהיה ערוכים פחות או יותר בספטמבר-אוקטובר להעברת הפעילות, אנחנו בפועל היינו ערוכים רק משהו באזור חודש פברואר או תחילת מרץ, עד שקיבלנו את האישורים, גם של משרד הפנים להקמת החברה, גם את הרישום של החברה וגם את האישורים של מוסדות המס לתחילת הפעילות של החברה.

אז כל הפעילות הזאת נדחתה בכמה חודשים. ומה לעשות? יש תקופה של חפיפה מסוימת שנמשכה כרגע עד ספטמבר פחות או יותר, עד ספטמבר השנה הזאת, עד הקיץ

של השנה הזאת, של פעילות.

לגבי הטענה כביכול שמישהו פה ממצמץ או מישהו מנסה לעבוד פה על העובדים. אני רוצה להגיד דבר מאד פשוט – את העמדה שלי כיועץ משפטי של העירייה, לגוונים יש יועץ משפטי משלה וניהול משלה, אני אומר, העירייה כעירייה לא תסכים לגלגל חובות. אני לא אקח חוב בסכום מסוים ואני אגלגל אותו לתוך חברה עירונית שאמורה להתחיל כנייר חלק. אם יש טענות לגבי ההתנהלות של החברה עצמה, אני דיברתי ארוכות עם אלי, פעם אחת ופעמיים על הנושא הזה, על הדרך של לעשות ביקורת על החברה, אין עם זה שום פסול, אין עם זה שום בעיה בדברים האלה. זה דבר אחד.

הנושא של חובות העבר שצמחו על הפעילות של המתנ"ס, אני לא נכנס כרגע לויכוח האם זה עניין מוסרי שהעירייה לא תביא למצב, הסיטואציה, זה אפילו לא העירייה, הסיטואציה לא תביא למצב שבו יש עובדים שהולכים הביתה. זה עניין אחד. רק אני אומר, ברמה הפרקטית, לא ייקחו את החוב הזה שנמצא כרגע בעמותה ונחשוף את חברת גוונים בעוד שנתיים, בעוד שלוש, בעוד ארבע, בעוד חמש שנים, הרבה שנים שכבר חנה גולן תהיה שם או לא תהיה שם, לא נחשוף את החברה לתביעות, שיבוא עובד ועלול לטעון לרצף של זכויות, ואז פתאום החברה העירונית צריכה לגרור אחורה את כל החובות שהיו לאותו עובד בגין תקופה שהוא הועסק על ידי עובד. אז אני אומר לכם, העמדה,

מר יחיאל טוהמי : רגע, שרון, נדמה לי מה שאתה אומר, כי אם יש טענות לאלי

– שיפנה למתנ"ס, לעמותה. בקטע של גוונים אתה אומר, גוונים התחילה עכשיו, אני לא רוצה להפיל עליה. אתה אומר – אני לא רוצה להפיל עליה, אם יש לכם טענות – תבדקו.

עו"ד שרון שטיין : זה לא, אסור לי להפיל עליה. אסור לי להפיל עליה.

מר יחיאל טוהמי : אסור לך.

עו"ד שרון שטיין : ברגע שהמהלך הזה יקרה, צריך להבין שכל החוב שעכשיו

קיים, כמעט כולו, אני לא אומר כולו, כי אני לא יודע מה עלול לקרות למשל לגבי חובות של ספקים, שזה דבר בפני עצמו, אבל יש פה חשש שעובדים יטענו לרצף של זכויות ובאופן אוטומאטי רואה החשבון של החברה יבוא ויתחיל לעשות את ההפרשות ויגיד – רבותי, יש פה חוב בסיכון, בגין עובד שיכול להיות, בגין פנסיה של עובד, אולי, אני לא יודע. אבל זה סיכון שאי אפשר להתעלם ממנו. לגבי למשל תשלום פיצויי פיטורין זה בוודאות, לגבי רצף התקופות.

ושוב פעם, כשעובד עובר ממקום למקום, באופן כללי סופרים לו לא את התאריך שהוא התחיל לעבוד בגוונים, עלולים לספור לו את התאריך שהוא התחיל לעבוד במתנ"ס. זאת אומרת, אני מעמיס על גוונים, אם עובד התחיל לעבוד בשנת 2005 ואני לא מסלק עכשיו את כל החובות שלו לפיצויים או מבטיח אותם בצורה כזאת או אחרת, הוא יבוא לגוונים, יעבוד שם, והוא יבוא לגוונים בשנת 2015 נגיד ויגיד – תשמעו, חבר'ה, אני לא עובד פה מ-1.1.2013, אני עובד פה מ-1.1.2005, תשלמו לי רטרואקטיבית 7-8 שנים אחורה, את הכול.

עכשיו, אם לא מצליחים להבין את המשמעות הכספית של הדברים האלה לגבי הנושא הזה, אז אין לי מה להגיד. המטרה היא, בסופו של דבר, להבטיח את המעבר של העובדים, לאפשר את הקליטה שלהם לתוך חברת גוונים. להבטיח את החובות שהיו ברברס. נקודה אחת שמשום מה נעלמה פה, וזה חשוב שיידעו – משרד הפנים אישר לעירייה לקחת את ההלוואה בתנאים שנאמרו. אין ספק, במשרד הפנים יודעים בדיוק מה היתה מהות העמותה הזאת, איך היא עבדה מול העירייה, על בסיס מה היא עבדה, והוסבר להם את זה במפורש, מה שאמרת העמותה, הוסבר במפורש גם לדובי ספיר, שהוא אחראי על תאגידי עירוניים במשרד הפנים, והוסבר גם ללילי פיינטוך שאחראית על נושא התקציבים, בדיוק מה היתה מהות של העמותה.

מר אלי שבירו : נתנו לה גם את המכתב שקיבלתי מעו"ד אתגר?

עו"ד שרון שטיין : נתנו לה מכתב, אני רשמתי להם,

מר חיים (קוקי) ביטון : הם יודעים שזה עמותה פרטית.

עו"ד שרון שטיין : כתוב. אמרתי להם – תיקחו מנקודת הנחה שנקודת המוצא היא שמדובר בעמותה פרטית שפעלה רק באריאל, היא סיפקה שירותים לעיריית אריאל בתחומים שבהם העירייה היתה אמורה לספק את השירותים לתושבים. היא לא עבדה מחוץ לאריאל, והם יודעים את זה.

מר יחיאל טוהמי : שרון, אם זו עמותה פרטית ובן אדם לא יכול להיכנס כי אתם אומרים לו – תשמע, אין לך בכלל say, כחבר מועצה אתה לא יכול בכלל לשאול, אז מה, אז למה אתה בא אלי ואתה מבקש ממני כרגע,

עו"ד שרון שטיין : אבל שוב פעם, אני אומר,

מר יחיאל טוהמי : לא, לא, סליחה, אתה בא אלי ואתה אומר לי – תשמע, זה מצד אחד עמותה פרטית, אין לי say ואני לא יכול להתקדם ואני לא יכול להיכנס ואני לא יכול לבדוק כלום. מצד שני אתה אומר לי – תשמע, יש פה חובות של עמותה פרטית, בוא נסגור אותם. זה אמיתי. אז אי אפשר פה לבוא לשחק ככה, 'ללכת עם ולהרגיש בלי'. העניין פה, באמת,

עו"ד שרון שטיין : יחיאל, שניה, אני חוזר על מה שאמרתי בדיוק דקה לפני זה.

מר יחיאל טוהמי : סיים. או קיי.

עו"ד שרון שטיין : הוסבר למשרד הפנים במפורש שזאת מהות הפעילות של העמותה. ככה זה עבד באריאל, לפחות,

מר יחיאל טוהמי : באריאל.

עו"ד שרון שטיין : באריאל, לדעתי מאז שקוקי הגיע, אולי גם אפילו לפני כן.

הוסבר להם. ובכל זאת, הם הבינו את זה, הם קיבלו את זה, הם הבינו שיש פה צורך חיוני למתן שירותים לתושבים. כי צריך להבין, ברגע שהעובדים לא יעבדו, מצד אחד הם לא ימשיכו את העבודה שלהם; מצד שני, גוונים לא יכולה, אין לה עובדים משלה לספק את השירותים האלה,

מר יחיאל טוהמי: שרון, עשו פה רצף של טעויות. היה מתנ"ס באיגוד המתנ"סים. אחר כך עברנו להיות בעירייה. אחר כך מהעירייה עמותה פרטית. עכשיו לעמותה פרטית גוונים. יש פה קרקס אחד גדול. אני במקרה אחד האנשים הכי ותיקים פה, אני מכיר את הדבר הזה. עכשיו, תשמע, אני לא אומר כלום. אלי, אתה סיימת?

מר אלי שבירו: אני רק רוצה משהו קטן.

מר יחיאל טוהמי: משהו קטן. אחר כך פבל.

מר אלי שבירו: משהו קטן. היועץ המשפטי דיבר על כך שבישיבה באוגוסט אנחנו אישרנו תוכנית עסקית. אני רק רוצה להזכיר לכם, כדי שזה לא יהיה זה. בישיבה מספר 50 ב-11 באוגוסט, הדבר שעליו אנחנו הצבענו זה אישור לקבלת הלוואה על סך 2.5 מיליון שקל להשקעה בהון מניות בחברה עירונית לתרבות פנאי וספורט. ולכן, גם אם אנשים, אני לא אתחיל להקריא פה את כל הפרוטוקול, אבל כל אחד יוכל לפתוח את הפרוטוקול ולהבין שמה שאנחנו אישרנו זה אישרנו כסף, על מנת שבסופו של דבר העמותה, החברה החדשה תקנה את הדברים מהעמותה ותוכל לכסות את הגרעון שלה.

מר אבי סמו: אלי, אני מסתכל בדיוק בפרוטוקול בכמה דקות האחרונות, אפילו גברת חנה גולן אומרת – בכסף שאנחנו קונים יכסו את החובות.

מר אלי שבירו: לכן אני אומר, אנחנו לא צריכים אז היועץ המשפטי, עם כל הכבוד,

מר יחיאל טוהמי : אלי, אתה אמרת את שלך באריכות, נתנו לך זמן.

מר אלי שבירו : על הדיוקים הלא מספיקים שלי, אז כדאי שתבדוק את שלך.

מר יחיאל טוהמי : אלי, דיברת,

מר פבל פולב : יש מספיק זמן, עזוב. אם הוא רוצה לדבר – הוא צריך לדבר.

סיימת, אלי?

מר אלי שבירו : כן.

מר יחיאל טוהמי : פבל, אתה רוצה להגיד משהו? בבקשה. אל תדבר במקום

אלי.

מר פבל פולב : אני לא מדבר במקום אלי. אני מדבר בשמי.

מר אלי שבירו : כל אחד מדבר בשמו.

מר פבל פולב : אני הצבעתי נגד המהלך של גוונים, כי לצערי היה לי חשש

ולצערי היום אנחנו רואים שהחשש הזה יצא לפועל, שהעובדים ייפגעו. אני לא מאמין

שמפטרים, מעבירים, זה קצת קשה לעשות גם בעסק קטן יותר, בעסק גדול יותר זה

הרבה יותר קשה. אני חששתי ולצערי זה קרה, העובדים כן נפגעו. אז אני הייתי משאיר

את המתנ"ס, עם המנכ"ל כמו קוקי, שהצליח להוריד את הגרעון עד 300,000 או גם

יוצא לפלוס. זו היתה דעתי ולצערי אלי קיבל החלטה עם החברה שלו והצביעו, והיום

הוא מודה בזה שזה היה טעות.

שרון, לא משכנע מה שאתה עונה, כי אני לא מקבל, לצערי, לא מקבל – לא ידענו,

התחדש לנו – זה לא משכנע. אנחנו לא עובדים פה בעסק של 400 שקל בחודש. יש פה

עסק גדול, יש פה אנשים שכל אחד מתעסק בעניין שלו. אנחנו משלמים פה כסף,

גב' לודמילה גוזב : אני מצטערת, איזה עסק גדול?

מר פבל פולב : עסק גדול זה עמותה גדולה, שמנהלת את הספורט ופנאי. זה

עסק גדול מאד. יש שם אנשים שכל אחד אחראי על הנישה שלו, הוא צריך לבצע את העבודה שלו כמו שצריך. זה לא עסק קטן שאפשר להגיד – טעות, לא שמעתי, לא ראיתי, כי אני לבד מנהל את הכול. פה יש לנו אפילו כפולים. יש לנו מנהל אחד, מנהל שני. יש לנו רואה חשבון אחד, שני. אז כל אחד לא רציני, לא מקובל. אני לא מאמין בטעות הזאת. אז מישהו פה 'פישלי'. בכוונה או לא בכוונה זה לא אני צריך לדעת, זה מי שיעשה ביקורת. ויש פה אחריות אישית כי זו עמותה, ולכל דירקטוריון יש אחריות אישית. מישהו חייב לתת את הדין וחשבון, ולא אני, על הגב שלי כחבר מועצה, להעביר את הטעויות ואת ה-לא ראיתי ולא שמעתי ולצערי, ועל חשבונני לכסות את הגרעון. מי שנכנס לזה – שייצא מזה. אני לא משחרר כסף. אני לא רציתי את המהלך של פיטורין, אז לא צריך לבוא אלי ומחבר מועצה לבקש שאני אכסה את הגרעון. זו דעתי. אז אני גם לא מצביע ואני לא אתן לזה יד.

גב' לודמילה גוזב : אני רואה שממש אלי שבירו עשה שיעורי בית כי הוא חשב

שיש הרבה עובדים פה, אבל בסדר, הכול יש בפרוטוקול.

אני רק רוצה לשאול אותך, בחנוכה, אתה יודע כמה היתה פעילות באריאל?

מר אלי שבירו : בטח שאני יודע.

גב' לודמילה גוזב : למה אתה לא באת לאף פעולה?

מר מקס צ'רנוגלז : לא נכון.

גב' לודמילה גוזב : הוא לא בא. אני ראיתי את פבל, ראיתי אותך.

מר מקס צ'רנוגלז : לא נכון. צילמתי גם אותו.

גב' לודמילה גוזב : אולי אני לא הייתי.

מר אלי שבירו : אני לא רוצה לרדת לרמה הזאת.

מר פבל פולב : אולי היה חולה, אולי משפחה, אולי היה בחו"ל.

גב' לודמילה גוזב : יש לי הרגשה שזה עשינו בכוונה, שיש אצלך רק בן אדם אחד

שמפריע לכולם. אם זה היה מישהו אחר, זה היה גם, אין בעיות. ובגלל זה, מה העובדים אשמים? אם עכשיו אנחנו לא נותנים את ההלוואה, הם לא מקבלים כסף. זה נכון או לא נכון?

מר אלי שבירו : אני אשאל אותך שאלה.

גב' לודמילה גוזב : שניה.

מר אלי שבירו : לא, לא, רגע, אני אשאל אותך שאלה.

גב' לודמילה גוזב : תענה לי.

מר אלי שבירו : אני אענה לך.

גב' לודמילה גוזב : לא, קודם תענה.

מר אלי שבירו : אני אענה.

- מר יחיאל טוהמי : סליחה, אבל זה לא הולך ככה.
- מר אלי שבירו : תן לי לענות לה. תן לי לענות לה, שניה.
- מר יחיאל טוהמי : את שאלת שאלה?
- גב' לודמילה גוזב : כן.
- מר פבל פולב : עד שלודה שואלת, אז תן לו לענות לה.
- מר יחיאל טוהמי : יש לך עוד משהו להגיד לפני שהוא עונה?
- גב' לודמילה גוזב : אני רוצה לשמוע אותו.
- מר יחיאל טוהמי : תסיימי רגע. הוא יענה לך.
- גב' לודמילה גוזב : קודם אני רוצה לשמוע,
- מר יחיאל טוהמי : זה לא שאלה-תשובה, סליחה.
- גב' לודמילה גוזב : אני רוצה לשמוע תשובה ואחר כך אני אמשיך.
- מר יחיאל טוהמי : אבל זה לא ככה.
- גב' לודמילה גוזב : למה? למה לא ככה?
- מר יחיאל טוהמי : הוא יענה לך תיכף. תגידי את כל מה שאת רוצה. תסיימי.

גב' לודמילה גוזב : קודם אני רוצה לשמוע תשובה.

מר אלי שבירו : ברגע שאת תבואי אלי שאני אשלם לעובדים שלך שלא

שילמת להם שכר – אני אוכל לשלם גם למקומות אחרים.

גב' לודמילה גוזב : לא הבנתי. עוד פעם. יש בעיה עם עברית.

מר אלי שבירו : אני אסביר לך לאט לאט.

גב' לודמילה גוזב : בסדר. בעברית פשוטה.

מר אלי שבירו : הרי לך יש עובדים, נכון?

גב' לודמילה גוזב : נכון.

מר אלי שבירו : כשאת לא תשלמי לעובדים שלך, תבואי אלי, תגידי לי –

תשמע, אם אתה לא תשלם, אני אפטר אותם. תלכי לעובדים ותגידי להם – אם אלי

שבירו לא ישלם לכם, אז אני צריכה לפטר אותם. אתם בני ערובה של אלי שבירו. אבל

את לא שילמת להם, לא אני לא שילמתי.

עו"ד שרון שטיין : אבל אתה מתעלם על מה העובדים האלה עבדו, אלי.

מר אלי שבירו : אז תלך לקוקי.

עו"ד שרון שטיין : אתה מתעלם לחלוטין.

מר אלי שבירו : אני לא מתעלם.

עו"ד שרון שטיין : זו בדיוק הנקודה, ובגלל זה גם משרד הפנים,

גב' לודמילה גוזב : נכון.

עו"ד שרון שטיין : בגלל זה גם משרד הפנים אישר את ההלוואה.

מר אלי שבירו : אדון היועץ המשפטי המלומד,

גב' לודמילה גוזב : אלי, עם כל הכבוד לך,

מר אלי שבירו : אני אישרתי לפני 8 חודשים בהצבעה העברה של 2.5 מיליון

סקל לייעוד הזה. זה מה שגם אתם,

גב' לודמילה גוזב : לא נכון.

מר אלי שבירו : אל תגידי לי לא נכון.

גב' לודמילה גוזב : לא נכון.

מר מקס צ'רנוגולז : הנה, הוא הקריא מהפרוטוקול.

מר אלי שבירו : אל תגידי לי לא נכון.

גב' לודמילה גוזב : לא נכון.

עו"ד שרון שטיין : מקס, הוא רק שכח לקרוא את התוספת לסדר יום שנדונה

באותה ישיבה, באותה ישיבה נדונה התוכנית העסקית. אבי פשוט שכח לקרוא.

מר אלי שבירו:

לא, לא, לא, זה היה בישיבה אחרי.

עו"ד שרון שטיין:

סליחה רגע, ישיבה מספר 50 מן המניין, 28.8.2011. סדר היום, אתם צודקים, אישור הלוואה וזה. תוספת: אישור הקצאת מניות; אישור מליאת המועצה להקמת תאגיד עירוני לתרבות פנאי וספורט (החומר הועבר והוצג בפני חברי המועצה בישיבה מספר 45 מיום 15.5 ע"י רו"ח אופיר אוני, בהסתמך על אישור ישיבת..). אז אל תגידו שלא הוצגה לכם בישיבה הזאת התוכנית העסקית.

מר אלי שבירו:

לא, סליחה לא הוצגה.

עו"ד שרון שטיין:

היא הוצגה במאי, אישרתם אותה באוגוסט, ועוד ניתנה לפבל האפשרות לפגוש אותו.

מר מקס צ'רנוגלז:

אבל אתה מדבר על זה, לא אנחנו בכלל. אנחנו מדברים על כסף, לא על תוכנית עסקית.

עו"ד שרון שטיין:

לא, כי אנחנו מדייקים.

מר מקס צ'רנוגלז:

אנחנו לא מדברים על זה בכלל. זה אתה התחלת לדבר על זה.

מר אלי שבירו:

אנחנו ישבנו במשרד אצל רון יחד איתך ויחד עם המנכ"ל אז, שהיתה חנה גולן,

גב' לודמילה גוזב:

אלי, אני עוד לא סיימתי.

מר יחיאל טוהמי:

דקה רגע, ישבת, לא ישבת, על מה הויכוח? תן לו לסיים

בבקשה.

גב' לודמילה גוזב : אלי, אני עוד לא קיבלתי תשובה. עם כל הכבוד לך, אתה עשית ככה, אבל אני לא קיבלתי תשובה. מה העובדים אשמים שהם לא מקבלים עכשיו כסף?
כסף?

מר אבי סמו : רגע, שניה, אנחנו לא אמרנו שהעובדים אשמים, אנחנו אומרים שההנהלה אשמה.

מר אלי שבירו : אני אמרתי, אני בעד העובדים.

מר אבי סמו : ההנהלה אשמה וההנהלה צריכה לקחת אחריות.

מר אלי שבירו : אני בעד העובדים.

גב' לודמילה גוזב : עכשיו אנחנו צריכים לתת אישור הלוואה בגלל שאנשים מקבלים כסף. נקודה.

מר אלי שבירו : אני בעד.

גב' לודמילה גוזב : אתה לא בעד.

מר אלי שבירו : אני בעד.

גב' לודמילה גוזב : אתה לא בעד.

מר אלי שבירו : אני בעד. תקראי מה כתבתי כאן.

מר יחיאל טוהמי : רגע, דקה, דקה, דקה. לא לנהל ככה, זה לא שוק.

גב' לודמילה גוזב : אני לא קיבלתי תשובה, סליחה. אני רוצה לשמוע ולפרוטוקול,

מר יחיאל טוהמי : הוא לא רוצה לתת לך תשובה.

מר אלי שבירו : לא, אני רוצה לתת לה תשובה. מי שנושא באחריות ישים מפתחות ויילך הביתה ויחזיר את הכסף.

עו"ד שרון שטיין : מי אתה רוצה שיילך הביתה?

גב' לודמילה גוזב : מי צריך ללכת הביתה, סליחה?

מר חיים (קוקי) ביטון : אני כמנכ"ל אשים מפתחות, זה יספק אותך לתת כסף לעובדים?

מר מקס צ'רנוגלז : מי שאחראי,

מר חיים (קוקי) ביטון : אני שואל. אני הייתי מנכ"ל המרכז הבינתחומי. אני שואל. אני הייתי מנכ"ל המרכז הבינתחומי, אני שם עכשיו מפתחות, אתם מעבירים את,

(מדברים/צועקים יחד)

מר יחיאל טוהמי : אני לא מוכן להמשיך ככה. בואו נדבר קודם כל בשקט, נגיד כל מה שאנחנו רוצים בשקט.

מר חיים (קוקי) ביטון : לא, לא, לי חשוב להגיד, סליחה ברשותך, שני דברים. זה דבר אחד. דבר שני – זה מאד דמגוגי לומר, וסליחה שאני אומר את זה, אני אשאל אתכם שאלה הפוכה. אתם אישרתם תוכנית אב לספורט.

מר מקס צ'רנוגלז: כן.

מר חיים (קוקי) ביטון: לא העברתם לנו כסף 3 שנים, זה לבד מיליון -700-600 אלף שקל גרעון.

מר פבל פולב: למה לא העברנו, כי לא רצינו או שמישהו לא רצה לתת כסף?

מר חיים (קוקי) ביטון: לא יודע. לא יודע. אתם במועצה פה הסרתם.

מר פבל פולב: חבל שראש העיר לא פה, אז היית שואל אותו.

מר חיים (קוקי) ביטון: אז אני אשאל. רק הסעיף הזה לבד היה הופך את המקום הזה מגירעוני ליצרני. נקודה.

מר אלי שבירו: אני אענה.

גב' לודמילה גוזב: לא.

מר מקס צ'רנוגלז: מה זה לא? מי מנהל פה את הישיבה? אני לא מבין.

גב' לודמילה גוזב: אבל אני לא סיימתי.

מר יחיאל טוהמי: אני רוצה להציע פה הצעה. מותר לי, נכון? יו"ר הישיבה, אני רוצה להציע הצעה.

מר מקס צ'רנוגלז: אני לא מבין מי היו"ר.

מר יחיאל טוהמי : כרגע אני.

מר מקס צ'רנוגלז : שאני אדע למי לפנות.

מר יחיאל טוהמי : כשהיא מתחממת אני סולח לה, זה בסדר.

אני רוצה להגיד משהו, אלי, שניה. אמרת את מה שאמרת, אני יש לי הצעה שונה משלך, אלי, בנושא של העובדים. אני דווקא מתמקד בעניין של העובדים. אני חושב שהפוליטיקה המקומית לא מעניינת את העובדים. עובד שהוא מסיים עבודה, הוא אמור לקבל את הפיצויים שלו, הוא אמור לקבל את כל מה שמגיע לו, גם אם הם לא צודקים. גם אם ההנהלה, צריך מישהו לשלם, שישלם את המחיר. ואני אומר את זה לפרוטוקול, אנחנו כולנו לא משחקים עם העובדים שלנו. אני בטוח שגם אתה לא רוצה לפגוע בעובדים, אני בטוח, רק הדרך שלך היא, אתה אומר דבר כזה,

גב' לודמילה גוזב : אני לא בטוחה. אני לא בטוחה.

מר יחיאל טוהמי : למה? אני לא חושב.

גב' לודמילה גוזב : כי אני רואה שאת זה עושים כוונה.

מר יחיאל טוהמי : את מפריעה לי.

גב' לודמילה גוזב : אבל אל תגיד שכולם פה טובים מאד.

מר יחיאל טוהמי : אני לא אומר טובים. לא אמרתי טובים.

גב' לודמילה גוזב : אתה אמרת שגם הוא רוצה. הוא לא רוצה. אני אומרת את

זה לפרוטוקול – גם הוא לא רוצה, זה מקס,

מר מקס צ'רנוגלז : מאיפה את יודעת?

גב' לודמילה גוזב : אני רואה זה. גם פבל לא רוצה, גם יוסי לא רוצה, הוא לא בא בכוונה.

מר מקס צ'רנוגלז : מאיפה את יודעת?

גב' לודמילה גוזב : אני יודעת. אני יודעת.

מר פבל פולב : תתביישי, לודה, יוסי חולה, הוא בן אדם. תתביישי, באמת.

גב' לודמילה גוזב : אני אומרת לכם,

מר יחיאל טוהמי : אני נתתי לכם לדבר, אני לא הפרעתי לאף אחד, נכון?

גב' לודמילה גוזב : נכון.

מר יחיאל טוהמי : אני אומר שכולנו, אני בטוח שכולנו רוצים בסך הכול את

טובת העובדים. אני אומר דבר כזה, אני רוצה להציע הצעה פה למליאה, כולם פה, זה הכסף של העובדים, בואו נפריד את הכסף של העובדים משאר הדברים האחרים, חובות ספקים וזה, עד שנבדוק כולנו ונגיע להזמנה בעניין הזה. נצביע למען העובדים. העובדים לא צריכים לסבול, עובד שמתפטר, שהוא צריך לעבור,

עו"ד שרון שטיין : יש פה גם בפנים חוב לרשויות.

מר יחיאל טוהמי : לרשויות. ברור. חוב לרשויות ברור שזה. לא, אני אומר, אלי,

יש פה הרבה דברים מעבר לזה.

אני מציע הצעה, עוד פעם, זו לא הצעה דמגוגית, אני אפילו דיברתי איתך ואמרתי לך – אלי, אני לא בדיוק חושב כמוך, כי זכותך, אתה חושב ככה ואין לי בעיה עם מה שאתה חושב. אני לא חושב שהחשיבה שלך היא, אני חושב שהחשיבה שלך היא אחרת מהחשיבה שלי וזה בסדר.

מר פבל פולב : יש לי הצעה ביחד עם ההצעה שלך.

מר מקס צ'רנוגלז : אני מחכה כבר הרבה זמן. נתת לנשים, נתת לגברים.

מר יחיאל טוהמי : אני בעד, באמת, שנצביע בעד הנושא של העובדים. אני חוזר עוד פעם, בפעם השלישית – העובדים פה לא צריכים לשלם מחיר של אף אחד, לא שלי, לא של אלי ולא של אף אחד אחר. מי שחתם וטעה, הוא יצטרך לשלם את המחיר באיזה שהוא שלב.

אבל אני מציע, אני אעלה את זה עוד מעט להצבעה,

מר פבל פולב : לא, לא, סליחה, אתה לא מעלה להצבעה, כי אני יש לי הצעה.

מר יחיאל טוהמי : אני אשמע אותך ואחרי זה אני רשאי להעלות להצבעה מה שאני רוצה, אני לא שואל אותך.

מר פבל פולב : או קיי, בבקשה, תעלה.

מר מקס צ'רנוגלז : עוד לא שמעת אותי גם.

מר אלי שבירן : רגע, יכול להיות שנוכל להצביע על ההצעה של,

מר יחיאל טוהמי : כן, אין בעיה.

מר פבל פולב : ההצעה שלי, אנחנו נסגור לא רק חוב של העובדים של המתנ"ס, אני רוצה לסגור חוב של כל העמותות שהיום בחובות, כי למה הם מקבלים ואחרים לא?

מר יחיאל טוהמי : איזה עמותות?

גב' לודמילה גוזב : מי?

מר פבל פולב : עמותות ספורט. כל מי שיש לו חוב היום, אנחנו סוגרים חוב – גם לעובדים של המתנ"ס וגם חוב של העמותות – כדורעף, ואיפה שיש חוב,

גב' לודמילה גוזב : איזה חוב יש? זה עובדים?

מר פבל פולב : אני לא רוצה שאף עמותה תישאר עם חוב.

מר יחיאל טוהמי : בסדר. בסדר.

עו"ד שרון שטיין : לא, זה לא קשור לעמותה. עובדים של הגופים האלה, כשהם אמורים לעבור לעבוד בגוונים, אז ממילא זה כלול בתוך החוב הזה. עובד שלא עובר, לא אמור לעבוד בגוונים אלא עובד בגוף חיצוני, למה אני צריך לסגור לו את החוב?

מר פבל פולב : כי אני חושב שלכולם מגיע, כי הם גם עירוניים, גם נתמכים מבחינת העירייה.

עו"ד שרון שטיין : אבל על איזה חוב אתה מדבר?

מר יחיאל טוהמי : איזה חוב אתה מכיר?

גב' לודמילה גוזב : אין חובות.

מר פבל פולב : אין חובות. לאף אחד אין חובות.

עו"ד שרון שטיין : אתם רוצים, תגישו הצעה שהעירייה תיטול הלוואה ונלך למשרד הפנים, משרד הפנים יאשר.

מר פבל פולב : אז בוא נגיש את ההצעה. אז תוריד את זה מסדר היום ותגיש הצעה.

עו"ד שרון שטיין : מה שאתה מציע, פבל, אי – זה לא חוקי. ו-ב' – אתה צריך להבין, משרד הפנים לא אישר את מה שאתה מציע, הוא אישר את מה שעומד כרגע על סדר היום.

מר פבל פולב : משרד הפנים היה פה, ישב,

עו"ד שרון שטיין : לא קשור לזה.

מר פבל פולב : אני לא סומך גם על משרד הפנים. הנציגים שמגיעים לפה, כל אחד עושה מה שהוא רוצה.

עו"ד שרון שטיין : פבל, בוא, אתה שם לב למה שאתה אומר?

מר פבל פולב : כן.

עו"ד שרון שטיין : לדעתי לא.

מר יחיאל טוהמי : סיימת?

מר פבל פולב : כן.

עו"ד שרון שטיין : פבל, לדעתי לא. רד מזה.

מר מקס צ'רנוגלז : אני רוצה להגיד שיהיה ברור, קודם כל, אמרו פה גם, אני לא זוכר כבר, או קוקי או שרון או שניהם ביחד, שזה היה תהליך ארוך. לא קיבלו הצעה ומחר פתחו חברה.

מר יחיאל טוהמי : מה אתה מציע בבקשה?

מר מקס צ'רנוגלז : תקשיב. תהליך ארוך. והיה זמן לחשוב גם על הסיפור הזה, שהעובדים יצטרכו לעבור ויצטרכו לשלם פיצויים. ויש כנראה חלק מהכסף שלא העבירו. לפי החוק הכול בסדר,

מר יחיאל טוהמי : אתה ממחזר את הדברים. מה ההצעה שלך? לא הבנתי.

מר אלי שבירו : תגיד מה שרצית להגיד.

מר מקס צ'רנוגלז : אני רוצה שיהיה ברור שיש רק גוף אחד ויחיד שמשלם משכורת לעובדים, שיש לו חובות לעובדים, שהוא חייב לעובדים את המשכורות, את הפיצויים.

גב' לודמילה גוזב : איזה גוף?

מר מקס צ'רנוגלז : גוף, לא משנה.

גב' לודמילה גוזב : איזה גוף?

מר מקס צ'רנוגלז : יש גוף.

מר אלי שבירו : כל גוף.

מר מקס צ'רנוגלז : כל גוף. לא משנה. חברת אגד משלמת משכורת לעובדי אגד. חברת אפיקים משלמת משכורת לאפיקים.

מר פבל פולב : זו דוגמא.

מר מקס צ'רנוגלז : זו דוגמא, כן. אז יש רק גוף אחד ויחיד שחייב לעובדים. החוב הזה, הוא צריך לשלם. הוא לא צריך לחפש מי אשם בזה שהוא לא יכול. הוא לא צריך לחפש אשמים לכישלונות שלו ולנסות להעביר את האחריות על הכישלונות האלה לחברי מועצה, למשרד הפנים, למשרד החוץ, לעוד מישהו. אז שיהיה ברור, יש מישהו אחד ויחיד, החברה אני מתכוון, לא בן אדם.

מר יחיאל טוהמי : שים את האצבע. על מה אתה מדבר?

מר מקס צ'רנוגלז : חברה אחד ויחיד שחייבת כסף לעובדים,

גב' לודמילה גוזב : איזה חברה חייבת? תגיד איזה חברה חייבת.

מר מקס צ'רנוגלז : מי חייב? המתנ"ס, או קיי? המתנ"ס חייב כסף לעובדים. רק מתנ"ס, האחד והיחיד, הוא אחראי על זה שלשלם כל מה שמגיע לעובדים שלו. לא חברי מועצה, לא משרד הפנים, לא לודה, לא פבל,

גב' לודמילה גוזב : ולא גוונים.

מר מקס צ'רנוגלז : לא יודע. לא יודע. אני אגיד לך למה כן גוונים יכול להיות.
כי באותה, אם אני לא טועה, באותה ישיבה שאלי ציטט ממנה, היא כתוב שאי אפשר,
העירייה לא יכולה לשלם למתנ"ס כסף ישירות, בגלל זה היא מעבירה כסף לגוונים
וגוונים מעבירה כסף למתנ"ס. ראש העיר אמר. את יכולה לקרוא, פרוטוקול מספר 50
אם אני לא טועה. זה הכול.

מר יחיאל טוהמי : הבנתי מצוין. כולם הבינו פה.

מר מקס צ'רנוגלז : לא צריך לעשות פה סיפורים,

מר יחיאל טוהמי : מקס, הבנו אותך אבל.

מר מקס צ'רנוגלז : אתה אולי הבנת.

מר יחיאל טוהמי : הבנו שהגוף שאמור לשלם את זה, זה המתנ"ס.

מר מקס צ'רנוגלז : אני רוצה שכולם יבינו.

מר יחיאל טוהמי : אני אעזור לך, שהגוף שאמור לשלם את זה, זה המתנ"ס.

מר אלי שבירו : לא, אבל הוא רוצה שהדברים שלו יירשמו בפרוטוקול.

מר יחיאל טוהמי : אבל הוא אמר כבר 3 פעמים.

מר מקס צ'רנוגלז : אז אני רוצה שכולם יבינו שיש אשם ואחראי אחד ויחיד,

והוא ורק הוא צריך לשאת באחריות על זה. זה הכול.

מר יחיאל טוהמי : קיבלתי. תודה. אלי, בבקשה.

מר אלי שבירו : אני אתן תשובה, כי קוקי אמר – אני מוכן לשים את המפתחות, אני אלך, אני אשם.

מר חיים (קוקי) ביטון : נכון.

מר אלי שבירו : קוקי היה אשם עד הישיבה שבה אישרנו להעביר 2.5 מיליון שקל לחברה החדשה, לחברת גוונים. אם הוא היה לפני כן שם את המפתחות והולך, אז 'סבבה', זה כבר סיפור, זו בעיה שלו. אבל קוקי, האחריות ירדה ממך. למה האחריות ירדה ממך? כי אנחנו העברנו את הכסף לחברת גוונים, וחברת גוונים היתה צריכה להעביר את הכסף אליך. ואם הכסף נשאר בחברת גוונים ולא הגיע אליך, אז האחריות היא להנהלת חברת גוונים, לא מתנ"ס. וכמו שאתה היית גבר ואמרת – אני שם מפתחות, מישהו אחר צריך לעשות בדיוק את אותו דבר, לשים את המפתחות וללכת.

מר חיים (קוקי) ביטון : אבל הוא אמר. הוא אמר שהמתנ"ס אחראי.

מר אלי שבירו : המתנ"ס אחראי לגירעונות אז.

מר פבל פולב : אני מסכים עם אלי – האחריות ממך ירדה.

מר אלי שבירו : אני אומר, ברגע שהעברנו את הכסף, האחריות עברה, היא עברה לחברת גוונים, וזה הכול.

גב' לודמילה גוזב : ג'והר, תענה.

מר יחיאל טוהמי : קודם כל, אלי, אני רוצה להגיד לך משהו פה, שיש לי אמון בקוקי. אני כחבר מועצה, כסגן ראש עיר אני מכיר אותו, יש לי אמון בן אדם הזה,

וטוב לנו שהוא בתוך המערכת הזאת.

מר אלי שבירו : אני חושב שהוא היה צריך להיות מנכ"ל חברת גוונים.

מר יחיאל טוהמי : ואני לא חושב שהוא צריך לשים מפתחות פה, ולא צריך להכניס אותו, אלי, לדברים האלה, עד עכשיו אחריות שלך. יש פה אחריות קולקטיבית ולא אחריות אישית של מישהו.

גב' לודמילה גוזב : לכולם, נכון.

מר פבל פולב : איזה אחריות קולקטיבית? במה אני אחראי?

מר יחיאל טוהמי : אתה רוצה שאני אגיד לפרוטוקול? אני אגיד לך את זה באוזן.

מר פבל פולב : לא, תגיד, על מה אני אחראי? מה, אתה מסתיר משהו?

מר ג'והר חלבי : רבותי, בואו נגיד כמה נקודות מאד חשובות.

דיברנו פה על 2.5 מיליון שקל וגם אלי דיבר על 3.8. אני מבקש להפריד בין 3.8, שזה תקציב שוטף של חברת גוונים, שאין לו כל קשר ל-2.5 מיליון שקל. ה-2.5 מיליון שקל מיועדים, נלקחו לכיסוי, קודם כל הם השקעה בהון מניות של חברת גוונים, ניתנו על ידי העירייה להשקעה בהון מניות. אכן, עיקר הכסף היה מיועד לכיסוי חובות של המתנ"ס. חברת גוונים העבירה, אני ביקשתי, גם בדיוק כשצץ הנושא הזה של עוד השלמת כסף, הלוואה נוספת לכסות את החובות, אני ביקשתי פירוט על ה-2.5 מיליון שקל. יש איזה מכתב אצלי במשרד שמפרטים שם מה עשו עם ה-2.5 מיליון שקל. ה-2.5 מיליון שקל ניתן, הועבר בעצם למתנ"ס על ידי רכישת ציוד מהמתנ"ס ב-1,350,000 שקל. ביתרה הושקע בכמה דברים :

אחד – זה המשרד של גוונים ;

שתיים – זה הנושא של הפסנתר, כמעט 180,000 שקל.

מר אלי שבירו : אמרו שהביאו אותו בתרומה.

מר ג'והר חלבי : חלק תרומה, חלק בתשלום. יש עבודות חשמל שם. היו

עבודות תקשורת שם. אכן ניתן, אני אומר לכם, אתם רוצים לבקר, לבדוק מה נעשה עם ה-2.5 מיליון שקל, אתם הנהלת העירייה, יש סמכות להנהלת העירייה לבדוק מה נעשה בדיוק,

מר מקס צ'רנוגלז : אנחנו לא הנהלת העירייה.

מר ג'והר חלבי : אפשר בבקשה להשלים? מקס, אני לא מתווכח איתך, תעשה

מה שאתה רוצה, רק אני מסביר את העמדה שלי.

מר מקס צ'רנוגלז : לא, שרק תדייק, שאנחנו לא הנהלת העירייה.

מר ג'והר חלבי : אתה הנהלת העירייה.

מר מקס צ'רנוגלז : לא.

מר ג'והר חלבי : אתה כן יכול לבקר.

מר מקס צ'רנוגלז : אנחנו לא מסוגלים לקבל אפילו תיק של מידע. אומרים לנו –

זה לא עונה לכם. זו התשובה שאנחנו מקבלים.

מר ג'והר חלבי : אני ביקשתי את הפירוט הזה בכתב – קיבלתי.

מר מקס צ'רנוגלז : ולך אסור לדבר איתנו.

מר ג'והר חלבי : אתה יכול לבקר את הדברים האלה שם.

שנית, מה שלא יהיה, רבותי, אתם צריכים להבין דבר אחד, החובות האלה של המתנ"ס, כל יום שעובר, כל יום שאנחנו זוחלים קדימה בלי לכסות את החוב הזה, החוב הזה רק הולך ותופח וגדל, לא יעזור לאף אחד. אם לא נכסה את החוב הזה, הוא הולך וגדל. מי יכסה בסופו של דבר? אנחנו נכסה? לא נכסה? אני לא יודע מה תהיה בסופו של דבר ההחלטה.

אני רק רוצה להבהיר נקודה מאד חשובה. אפילו אם תאושר ההלוואה, היא תהיה הלוואה שתלך ברמה של השקעה בהון מניות של חברת גוונים ומטרתה לכסות את החובות האלה. אתם תוכלו לעשות, עכשיו תוכלו להחליט על כל מנגנון שאתם רוצים שהכסף הזה יבוקר, איך אנחנו מעבירים את הכסף, אין לנו בעיה עם זה.

בנוסף, הנקודה המאד מאד חשובה, נכון שזו הלוואה, נכון שהיא תרבוץ על התקציב של העירייה. אבל בסופו של דבר, רבותי, משרד הפנים, במסגרת החישוב של נוסחת המענק, מענק האיזון, מכסה את ההלוואה הזאת. אתם יכולים גם לבוא בהתחשבות, גם עם קוקי, גם עם המתנ"ס וגם עם חברת גוונים וגם עם ראש העיר, ועם כל אחד שאתם רוצים, אחרי שתכסו את החוב הזה, וזה לא יעזור לאף אחד. ההתחשבות עם כל מי שעשה פה עבירה, אתם יכולים להתחשבן איתו, ללא כל קשר לכיסוי של החוב. אבל מן הראוי, לטעמי, צריכים לסגור את החובות האלה. כדאי לנו לסגור את החוב הזה, כי בסופו של דבר ה-2 מיליון שקל נכסה אותם ב-2 פלוס, אני לא יודע מתי אנחנו נקבל את ההחלטה, אם תתקבל החלטה לסגור את החובות, זה עוד יצמח ועוד יגדל החוב הזה.

מר מקס צ'רנוגלז : אז צריך לתקן את הפעילות, שלא יגדל החוב.

מר ג'והר חלבי : אני מציע לך בתור איש מקצוע. תעשה מה שאתה רוצה.

גב' לודמילה גוזב : אני רוצה לבקש מכל חבר מועצה להצביע עכשיו בעד ההלוואה הזאת, כי זה, עוד פעם אני אומרת לפרוטוקול, לכל האנשים, שזה פוגע

בעובדים של המתנ"ס. זהו. אולי אני גם לא מסכימה עם משהו, אבל אם זה פוגע בבן אדם, בעובד, הוא לא אשם. בגלל זה אני מבקשת מכל אחד לחשוב על זה ואחר כך אתם יכולים להגיד מה שאתם רוצים.

מר מקס צ'רנוגלז : ואת בטוחה שבעוד חצי שנה לא יספרו,

גב' לודמילה גוזב : אני בטוחה. אני בטוחה.

מר מקס צ'רנוגלז : אבל לפני 8 חודשים הצבענו על זה.

גב' לודמילה גוזב : אנחנו לא הצבענו על זה.

מר מקס צ'רנוגלז : הצבענו על זה, על חובות,

גב' לודמילה גוזב : אנחנו עכשיו הולכים לסגור את המתנ"ס. אנשים צריכים לקבל פיצויים.

מר מקס צ'רנוגלז : נכון.

מר פבל פולב : לודה, על מה הצבענו לפני 8 חודשים?

עו"ד שרון שטיין : ההקמה של החברה.

מר מקס צ'רנוגלז : ועוד פעם אחרי חצי שנה יגידו לנו עוד פעם,

גב' לודמילה גוזב : אני אומרת שכולם שומעים את זה, אני יוצאת מפה ואני

אומרת שהאופוזיציה לא הצביעה לאנשים.

מר פבל פולב : לודה, למה האופוזיציה כולם מגיעים לישיבת מועצה

וקואליציה אין פה אף אחד?

גב' לודמילה גוזב : מנו בחו"ל.

מר אלי שבירו : לא, מנו לא בחו"ל, אבל לא משנה. בואו נספור את

הקואליציה, כמה קואליציה יש פה בשולחן?

מר מקס צ'רנוגלז : אתם מאד דואגים לעובדים. מאד דואגים לעובדים.

גב' לודמילה גוזב : תהיו חזקים.

מר יחיאל טוהמי : עד כאן. סיימנו. מישהו רוצה להגיד משהו?

מר מקס צ'רנוגלז : ממש משפט אחד, אפשר?

מר יחיאל טוהמי : כן, בבקשה.

מר מקס צ'רנוגלז : דבר אחד, אני שכחתי להגיד פשוט, אלי דיבר על שמענו,

ולודה אמרה, כאילו התפלאה קצת, מה זה שמענו? אז אני יכול להגיד שכשדיברנו על

חברה עירונית וכשלצערי בטעות כאילו טעינו והצבענו בעד זה, אחד מהדברים שאמרו

לנו, אמרו לנו שתהיה שקיפות. ושבניגוד למתנ"ס שזה עמותה פרטית, תהיה פה

שקיפות. אין פה שקיפות ואין פה נעליים. ואז אנחנו צריכים באמת לשמוע מכל מיני

אנשים דברים, שאחר כך אנחנו מתפלאים מה קורה.

מר אלי שבירו : ודרך אגב, כשאומרים מי אמר, הוא לא נמצא פה. אני רוצה

להזכיר לכם, שכשאני אמרתי שמנכ"ל העירייה הוציא מייל שאומר שמנכ"לית גוונים,

גב' חנה גולן, תעבוד בצורה מסודרת מול מנהלי האגפים בעירייה ולא תעקוף אותם,

הוא לא נשאר פה.

מר חיים (קוקי) ביטון : תראו, חברים, לפני שהנושא עולה להצבעה, אני רוצה לפנות לכל אחד מכם באופן אישי ולומר דבר פשוט. תראו, אני יודע שגם בישיבה עם ראשי הסיעות נאמר שכל הנושאים וכל השאלות וכל מה שתמצו יעלה וידון על השולחן. אני רוצה בשביל ההגינות לומר, אם יש למישהו טענות על ניהול כושל של המתנ"ס או משהו שאתם חושבים בהתנהלות של המתנ"ס, שנעשה לא כראוי, הכתובת למי שניהל את המתנ"ס זה אני. זה אחד.

מר אלי שבירו : לא דיברנו על המתנ"ס.

מר חיים (קוקי) ביטון : דקה. תן לי, ברשותך. אני חושב שהיו פה עובדים שלקחו את המתנ"ס, סליחה שאני אגיד את זה עכשיו בלשון קצת יהירה, מהרצפה, ממתנ"ס שלא תפקד, שלא עשה שום דבר בעיר, וקיבל מעל 2.5 מיליון שקל על ידכם, פה במועצה, למצב שמתנ"ס שקיבל 1,300,000 והכפיל את הפעילות והגדיל את מחזור הכספים ל-8.5 מיליון. אי אפשר לבוא לאותם עובדים שעבדו והשקיעו, וכל אחד עשה נוסף על תפקיד, ואתם יודעים, וכל אחד מכם יודע, שבתקופה שאני ניהלתי את המערכת הזו לא נוסף עובד אחד למתנ"ס, וניהלו והכפילו את מחזור הכספים אך ורק עם אותם עובדים שהיו במתנ"ס והם הראויים להערכה ולמה שנעשה שם.

לכן, באמת, אני פונה אליכם בכל לשון של בקשה, לפחות בכל מה שקשור לפיצויים של העובדים, בכדי לאפשר להם לעבור לחברה העירונית, להמשיך לתפקד, להמשיך להצעיד את העיר הזו בתחום של החינוך הבלתי פורמאלי קדימה, תתעלו מכל מיני שיקולים, ואני לא מזלזל חלילה בכל שיקול ובכל אמירה שנאמרה פה, לא מזלזל בכלום. אבל אני אומר לכם, בכל לשון של בקשה, קחו את הנושאים האלה בחשבון לפני שאתם מצביעים היום. מדובר בעשרות רבות של עובדים, מדובר באלפים של ילדים שמה-1 לחודש לא תהיה להם פעילות. ובאמת, מחר, לא משנה מי יישב בכיסא הזה, מי ינהל את העיר הזאת, מי שינהל את העיר הזו ירצה לקבל מערכת טובה, מתפקדת ועובדת, ולא להתמודד.

עכשיו, לגבי המנגנון שאמרת, מקס, ובצדק. אמר לכם פה הגזבר, אמר את זה גם ראש העיר, תבנו פה כל מנגנון שיפקח שכל אגורה, הרי יש רשימות, הראיתי לכם אותן מסודרות, לראשי הסיעות. כל אחד רשום – שם, חוב, חברה, על הגרוש האחרון. מה שמופיע ברשימות האלה, לאלה הכספים שאנחנו מדברים עליהם יעברו. אז באמת, יש לי בקשה, תתעלו מכל שיקול אחר, תסתכלו על טובת העובדים, טובת העיר אריאל, ולא לפגוע. אני באמת, זה מה שיש לי לומר. באם יש מישהו אשם בתחום של המתנ"ס – תפנו אליו.

עו"ד שרון שטיין: אני רק רוצה להוסיף עוד איזה משהו. קודם כל, אתם מאשרים את הלקיחה של ההלוואה, זה עוד לא העברה של הכסף. גם אנחנו כבר התחלנו, קודם כל אני אומר לכם, גם אנחנו התחלנו לדבר על מנגנון שיוודא באמת שהכסף יגיע לאן שהוא מגיע. ואני אומר את זה מראש, בכל מקום שאנחנו נוכל לבצע העברה ישירה של כספים – אנחנו נבצע העברה ישירה של כספים לאותו גורם, לכסות את החובות. זה דבר אחד. דבר שני – בסוף התהליך הזה, ואת זה אתם צריכים להבין, תראו, העמותה הזו תפורק, היא תפורק.

מר חיים (קוקי) ביטון: נכון.

עו"ד שרון שטיין: על מנת שהעמותה תפורק בהליך שהוא נקרא פירוק מרצון, המנהלים שלה, הוועד המנהל, צריך לחתום על הצהרה שלעמותה יש כושר לפרוע בעצם את כל החובות שלה, ואז הוא נכנס, יש איזה שהוא סדר, ממונה מפרק, שהוא בעצם מסלק את החובות של העמותה, ובעצם אנחנו נעבוד מול המפרק של העמותה במקרה הזה. זה במקרה שיש כיסוי ואנחנו הולכים להליך של פירוק מרצון. הדרישה של משרד הפנים היתה, אני לא חושב שגם את זה אמרנו, שהעמותה הזאת תחדל, זאת אומרת, בגדול, מה שפבל העלה מקודם, העמותה הזאת בסוף התהליך, וזה על פי דרישה של משרד הפנים, היא תפורק, היא לא תתקיים יותר. זה דבר אחד. לא נעשה את זה – אז מן הסתם העובדים יבצעו את הפעולות שלהם כעובדים. הם בדרך

כלל הנושה העיקרי פה של העמותה, אז יש להם את הדרכים שלהם להתאגד ולבקש בעצמם מינוי מפרק שלא מרצון לעמותה הזאת.

מר יחיאל טוהמי : אלי, תגיד מה שיש לך ואני מעלה את זה להצבעה.

מר אלי שבירו : בסדר גמור. מה שאני רוצה להגיד זה דבר מאד פשוט. יש פתגם שאומר – 'מי שנכווה ברותחין נזהר בצוננין'. אנחנו פשוט לא מאמינים.

מר חיים (קוקי) ביטון : אבל, אלי, אני אומר לך,

מר פבל פולב : קוקי, היה נאום יפה, מרגש, אבל אל תיקח על עצמך את כל האחריות.

מר חיים (קוקי) ביטון : זה לא נאום. אני אגיד לך למה, זה לא קשור.

מר פבל פולב : אני מתרגש לא פחות ממך לגבי העובדים. אל תיקח על עצמך את האחריות, כי לא אתה אשם.

מר יחיאל טוהמי : פבל, אתה סיימת?

מר פבל פולב : לא סיימתי. אנחנו שוכחים. אחרי הנאום היפה שאמרת, זה נאום יותר יפה לכיוון הרגש. אתה שכחת שאנחנו לא בגלל זה לא מצביעים, לא בגלל שאנחנו נגד העובדים. מי שעשה את החוב, מי שצריך לשאת בהוצאות ובאחריות זה לא אתה, כי לא אתה עשית. אתה דווקא צמצמת את הנזק והיום גוונים בנזק הרבה יותר גבוה. אז אנחנו, אם לא תתקנו את הליקויים של ההנהלה כיום, אנחנו לא מאמינים שהכסף יגיע למקום, לא מאמין שהעובד יקבל את הכסף, ואני בכלל הייתי נגד המהלך כי לא צריך לפטר אף אחד. לא רציתי שיפטרו אף אחד.

מר חיים (קוקי) ביטון : רגע, בסדר, לא יעזור – לא יעזור. אני רוצה, ברשותך, להגיד משהו.

מר מקס צ'רנוגלז : גם בפעם הקודמת היו דברים כאלה.

מר אלי שבירו : אותו דבר.

מר חיים (קוקי) ביטון : אתה אומר, ובאמת, זה לא היה נאום, זה היה משהו שאני אמרתי אותו לא פעם אחת לכמה אנשים שישבו איתי. ואני באמת אומר את זה ממקום של מישהו שניהל פה את המערכת הזאת 3.5 שנים.

מר פבל פולב : אבל אין טענה. אין טענה.

מר חיים (קוקי) ביטון : היתה פה טענה ברורה.

מר אלי שבירו : לא.

מר חיים (קוקי) ביטון : שאמרו פה, סליחה, שהאשם היחידי זה המתנ"ס, אז מתנ"ס, מה לעשות? מי שניהל את זה, זה קוקי.

מר מקס צ'רנוגלז : זה לא אשם, זה אחראי על תשלום התשלומים.

מר חיים (קוקי) ביטון : אלי, זה גם אתה,

מר אלי שבירו : אני אמרתי בצורה מאד ברורה.

מר חיים (קוקי) ביטון : חלילה, לא, אני אומר, מה שאני רוצה לומר עכשיו זה עונה גם לך וגם לפבל.

אמר פה עכשיו גם עורך הדין ואמר גם גיוהר לפני, יש פה מנגנון, העמותה הזו, משרד הפנים חייב אותנו שאם אנחנו הולכים לתהליך הזה, והוא נתן את הסכמתו, העמותה צריכה להתפרק. כי גם הוא חושש ממה שאתה אומר, בצדק – אם הוא יאשר, מחר, לא משנה, אם יצביעו, לא יצביעו, אם באו, לא באו, אני רוצה להגיד את זה בשביל המצפון גם שלי.

מר יחיאל טוהמי : אבל אמרת.

מר פבל פולב : רק בשביל תוצאות טובות, הצבעה בעד או נגד, אתה מעלה את זה לישיבה? יש פה במה להתבטא לאנשים, אז תן לו להתבטא.

מר יחיאל טוהמי : סליחה, אתה דיברת.

מר פבל פולב : ואני רוצה עוד פעם לדבר.

מר יחיאל טוהמי : לא, אתה לא מדבר.

מר פבל פולב : למה לא? אני כן אדבר. אתה תסגור את הישיבה?

מר יחיאל טוהמי : לא.

מר פבל פולב : יש לי משהו קטן להגיד, לענות, דווקא לא לקוקי.

מר חיים (קוקי) ביטון : פבל, לכן אני אומר לך,

מר יחיאל טוהמי : אני מבקש לסיים.

מר חיים (קוקי) ביטון : אני מסיים. אני מסיים. לכן אני אומר לך, יש פה מנגנון

ואתם יכולים להיות מעורבים במנגנון הזה. המנגנון הזה יהיה, נאמר פה, יהיה מפרק, זה מפרק חיצוני שהוא יהיה והוא יהיה אחראי שכל אגורה מהכסף הזה הולכת אך ורק לייעוד. ואם משרד הפנים, אנחנו התחייבנו אליו כולנו, מראש העיר ומטה, שההלוואה הזו, התנאי הראשון שהם התנו שהעמותה הזו מתפרקת.

מר אלי שבירו : קוקי, אנחנו שותפים עד ההצבעה. ברגע שיש הצבעה, אנחנו לא קיימים.

מר חיים (קוקי) ביטון : אז אומרים לך שזה לא יהיה.

מר אלי שבירו : אמרו לי את זה גם בפעם הקודמת.

מר חיים (קוקי) ביטון : אבל בהליך הזה זה לא יהיה, שבירו.

מר אלי שבירו : אמרו לי גם בפעם הקודמת. די, מספיק.

מר חיים (קוקי) ביטון : אבל, שבירו, זה גם נאמר לך על ידי ראש העיר במשרד שלו.

מר אלי שבירו : וגם נאמר לי את אותו דבר על ידי ראש העיר במשרד של ראש העיר.

מר מקס צ'רנוגלז : הבטיחו את זה הרבה פעמים.

מר חיים (קוקי) ביטון : תכניס את אלי שיהיה שותף במנגנון.

מר אלי שבירו : אבל הוא כל הזמן אומר שאנחנו נהיה שותפים.

מר חיים (קוקי) ביטון : תהיה שותף במנגנון.

מר פבל פולב : בוא קודם כל תבנה מנגנון ואחרי זה נצביע. בוא נבנה מנגנון ואז נצביע. כי כל זמן שאנחנו מצביעים, מנגנון כבר לא רלוונטי. יש פה אי אמון, יש פה בעיה.

מר יחיאל טוהמי : רגע, אלי, אתה רוצה שנציע הצעה שאחד מכם יהיה בתוך ה -

מר אלי שבירו : זה לא קשור בכלל. אני לא מאמין.

מר יחיאל טוהמי : יש פה משבר אמון.

מר אלי שבירו : תראה, בכל פעם שיש הצבעה שהיא חשובה,

מר יחיאל טוהמי : אז הוא לא שכנע אותך. נקודה.

גב' לודמילה גוזב : כל הצבעה חשובה.

מר אלי שבירו : וכל פעם שיש הצבעה חשובה, אומרים לנו בדיוק את אותו

דבר – אתם תהיו שותפים, אתם תהיו פה. אנחנו מצביעים – נעלם.

מר חיים (קוקי) ביטון : אבל אומרים לך עכשיו שתהיה שותף.

מר מקס צ'רנוגלז : אבל אמרו את זה קודם גם.

מר חיים (קוקי) ביטון : אבל עכשיו אומרים לו שהוא יהיה שותף.

מר אלי שבירו : אז עכשיו, בסדר, אני לא מאמין. אמרתי לך, 'מי שנכווה

ברותחין נזהר בצוננין'.

גב' לודמילה גוזב : תעלה להצבעה וזהו. לא מעניין – לא מעניין.

מר חיים (קוקי) ביטון : אלי, לא תהיה חבר בפנים, תבטל את ה -

מר אלי שבירו : לא מאמין. עזוב, יש לי חברת מועצה,

מר חיים (קוקי) ביטון : תתנה את זה בזה.

מר אלי שבירו : יש לי חברת מועצה בדירקטוריון של חברת גוונים. כשהיא

שאלה שאלה כדי לקבל פירוט מה נקנה ב-1,350,000, היא קיבלה שני עמודים או שלושה עמודים תשובה למה לא נותנים לה תשובה. אז תשאיר לי את זה, נו, באמת. קוקי, באמת, די.

מר מקס צ'רנוגלז : ועם איומים וכל מיני דברים כאלה.

מר יחיאל טוהמי : טוב, לפני שאני מעלה את זה להצבעה, כל אחד אמר את שלו,

כל אחד אמר מה שהוא חושב. אלי, אתה איתי?

מר אלי שבירו : כן, ודאי.

מר יחיאל טוהמי : תקשיב לי קצת. לפני שאני מעלה את זה להצבעה, את סעיף

2, אני קורא לכם בפעם האחרונה,

מר פבל פולב : פעם נוספת.

מר יחיאל טוהמי : פעם נוספת. פעם נוספת. אני רוצה פעם נוספת להגיד לכם,

שבקטע של העובדים, אני הייתי רוצה באמת, בואו נפריד את זה אפילו עכשיו, אני

מוכן לחלק את ההצבעה הזו ל-2. אפילו שזה צריך לבוא בחבילה אחת, אני אומר לכם עוד פעם, אם תהיה פה הסכמה לגבי הפיצויים של העובדים והתנאים של העובדים,

עו"ד שרון שטיין: יש יתרות ימי חופשה.

מר יחיאל טוהמי: כן, עם החופשה, מה שמגיע להם. אם נוכל ותסכימו להפריד את זה – בבקשה. ואם לא – אז אני מעלה את סעיף 2.

מר אלי שבירו: תעלה.

מר מקס צ'רנוגלז: אבל מה זה אומר להפריד?

עו"ד שרון שטיין: אין בזה משהו מהותי. זה להפחית את הסכום. לא יודע, אני לא יודע כמה החובות לספקים, זה בערך 500,000 שקל או 700,000 שקל, אז זה להפחית את זה.

מר יחיאל טוהמי: יש פה ספקים, יש פה 800,000 שקל של עובדים עם רשויות, נכון?

מר חיים (קוקי) ביטון: 1,050,000.

מר יחיאל טוהמי: ש-מה זה אומר?

מר חיים (קוקי) ביטון: שזה רשויות,

עו"ד שרון שטיין: חובות בגין השכר של העובדים.

מר פבל פולב: כמה החוב של העובדים בלבד?

עו"ד שרון שטיין: אין חוב של עובדים. בחוב של העובדים אתה סופר גם את החוב בגין ניכויי מס במקור שלו, יתרת ימי חופשה.

מר יחיאל טוהמי: אלי, מקובל או לא?

מר אלי שבירו: תעלה את סעיף 2 להצבעה.

מר יחיאל טוהמי: או קיי, אני מעלה את סעיף 2. מי בעד להעמיד הלוואה ע"ס 2,000,000 שקל לכיסוי חובות עבר של המתנ"ס? הצביעו בעד: יחיאל טוהמי, לודמילה גוזב. מי נגד? הצביעו נגד: פבל, אבי סמו, מקס ואלי שבירו. ההצעה לא עברה. סעיף 3 בבקשה.

החלטה: הוחלט ברוב קולות (2 בעד: מר יחיאל טוהמי, גב' לודמילה גוזב, 4 נגד: מר אלי שבירו, מר מקס צ'רנוגלז, מר אבי סמו, מר פבל פולב) לא לאשר העמדת הלוואה ע"ס 2,000,000 ₪ לכיסוי חובות עבר של המתנ"ס.

2. אישור חידוש מסגרת אשראי לשנת 2013, ע"ס 1,500,000 ₪ מבנק אוצר החייל חשבון 5050.

מר ג'והר חלבי: סעיף 3 – חידוש מסגרת האשראי. אנחנו הגשנו לכם בקשה לפני שבוע אם אני לא טועה, פלוס מינוס, על 2.5 מיליון שקל. כנהוג ועל פי אישור משרד הפנים, מגיע לרשות מקומית לנצל מסגרת אשראי בשיעור של 5% ממסגרת התקציב שלה. אם אנחנו ניקח את ה-5% ממסגרת התקציב שלנו, זה כמעט 4.5 מיליון שקל. הגשנו לכם בקשה בשבוע שעבר על 2.5 מיליון שקל, שלא אישרתם. אנחנו מבקשים לפחות להעמיד את זה על 1.5 מיליון שקל. רבותי, אין לנו פה כוונה לנצל את זה, אבל קורה מקרה שאנחנו נתקעים, משרד הפנים

לא העביר כסף מסיבה כלשהי, או משרד ממשלתי אחר, אנחנו, על מנת לא להביא את המצב שהרשות תיכנס,

עו"ד שרון שטיין : בעיקר בשנה הקרובה.

מר ג'והר חלבי : כן, כן, ידוע. בינתיים אין תקציב למדינה גם, אף אחד לא יודע מה יקרה החל מינואר, לכן אנחנו מבקשים שתהיה לנו מסגרת אשראי, שנוכל להתנהל בבנק ולא במטרה מראש לנצל אותה. אני אומר לכם, 5-6 שנים, אף פעם לא ניצלנו את זה אפילו לא בשקל אחד.

מר חיים (קוקי) ביטון : כמה העירייה יכולה לקחת?

מר ג'והר חלבי : אמרתי, 5% ממסגרת התקציב.

מר אלי שבירו : אני רוצה להגיד משהו. אין ספק, אנחנו נמצאים בשנת בחירות ולכן אני חושב שאין מקום להעמיד כרגע מסגרת אשראי. אם העירייה, ואנחנו קשובים, אנחנו זמינים, אם אתם תגיעו למצב שבו צריכים לקחת איזה שהוא אשראי מסוים בגלל נקודה ספציפית כזו או אחרת שהיא שכר עובדים או משהו מהסגנון הזה, אנחנו מתחייבים להגיע במידי לשיבת מועצה, תסבירו לנו ואנחנו נאשר את זה אד-הוק.

מר ג'והר חלבי : לא הבנתי מה ההבדל בין שנת בחירות עכשיו לשנת הבחירות לפני 4 שנים ולפני 8 שנים ולפני 20 שנה.

מר אלי שבירו : אני לא יודע מה היה,

מר ג'והר חלבי : תן לי להשלים, בבקשה.

מר פבל פולב : כי אני מגן עליך כעובד העירייה, אתה לא נכנס לנעליים של חבר מועצה. למה אתה שואל שאלות כאלה? זו זכותנו. אתה מבקש, זכותנו לחשוב. אבל אתה שואל, 4 שנים, 5 שנים, אתה מצפונית לוחץ עליו כחבר מועצה?

מר ג'והר חלבני : אבל פבל, סליחה, ברשותך,

מר פבל פולב : לא, לא יפה.

מר ג'והר חלבני : פבל, אני מנהל מערכת כספים, לא מנהל בחירות.

מר פבל פולב : אין בעיה. ביקשת – אנחנו נדון בזה.

מר ג'והר חלבני : לכן אני אמרתי את זה. או אלי מתייחס אלי כאיש מקצוע ומנהל מערך כספי, ורק מערך כספי, ואני לא נכנס לפוליטיקה בכלל, ואין לי כל קשר לבחירות, ואין כל קשר בין, אם אני צריך לנצל כסף מכספי העירייה לצרכי בחירות חס וחלילה, זה קשור למסגרת אשראי,

מר פבל פולב : הבנתי, מקובל. אני רוצה שאלה מקצועיות.

מר אלי שבירו : אני רוצה רק להגיד איזה משהו אחד. אני סומך עליך, אתה גזבר והכול בסדר, ואין לי עם זה בעיה. אני לא יודע מה היתה מערכת היחסים במועצה וכמה היתה מערכת אמון במועצה הקודמת ובמועצה הקודמת, ולכן אני לא יודע מה להגיד לך מה נעשה שם. אני אומר לך, שמאחר ואנחנו מדברים פה על שנת בחירות, אנחנו מוכנים להתחייב,

עו"ד שרון שטיין : איזה כסף העירייה מוציאה על שנת בחירות? אם יש משהו

קונקרטי, אז תגיד שנוכל ...

מר מקס צ'רנוגלז: זה סתם, באופן סתמי.

עו"ד שרון שטיין: זה סתמי?

מר אלי שבירו: אני אומר, אנחנו מוכנים להגיע בכל זמן שיידרש. ואם

תהיה איזו היא בעיה והעירייה תצטרך להיכנס לגרעון – יסבירו לנו את זה,

מר ג'והר חלבי: זה לא גרעון, אלי.

עו"ד שרון שטיין: זה לא גרעון, זה מסגרת אשראי.

מר אלי שבירו: למיננס, בסדר? לא גרעון. להיכנס למיננס לתקופה מסוימת.

עו"ד שרון שטיין: הרי העירייה יכולה להיכנס למיננס. כל הסיפור הוא,

מר אלי שבירו: אנחנו לא רוצים שהיא תיכנס למיננס.

עו"ד שרון שטיין: אבל כל הסיפור זה שיעור הריבית. לא מעבר לזה.

מר אלי שבירו: אבל אנחנו לא רוצים.

עו"ד שרון שטיין: אבל אתה לא רוצה, אבל יש גזבר שמנהל את התקציב. אז

אם אתה לא מאמין לגזבר, אל תאמין לגזבר. מה אתה רוצה שאני אגיד לך?

מר אלי שבירו: אני לא אמרתי. אני אומר, אנחנו לא רוצים שהיא תיכנס

לגרעון.

עו"ד שרון שטיין: אי אפשר להגיד אני מאמין לגזבר ולא מאמין.

מר אלי שבירו : אני אומר לך עוד פעם, אני לא רוצה שהעירייה תעבוד במינוס. אני לא רוצה שנשלם ריביות. אנחנו נמצאים בשנה קשה,

עו"ד שרון שטיין : אבל אם אתה לא מאשר, אתה לא מבין דבר אחד, אלי, תקשיב, העירייה, אם יגיע מחר צ'ק לפירעון ואתה לא מאשר את המסגרת, הצ'ק הזה יירד, תרצה, לא תרצה,

מר פבל פולב : אבל הוא יודע לפני הצ'ק.

עו"ד שרון שטיין : לא, הוא לא יודע. הצ'ק הזה יירד.

מר אלי שבירו : הוא לא יודע? אז יש לו בעיה.

מר פבל פולב : הוא גזבר. איך הוא לא יודע?

עו"ד שרון שטיין : הצ'ק הזה יירד. תקשיב, הצ'ק יירד.

מר פבל פולב : אבל יש פירעון לצ'ק.

עו"ד שרון שטיין : אבל הצ'ק יירד.

מר פבל פולב : זה לא כמו בסרט, מהר מהר, הכול רץ. יש זמן.

מר חיים (קוקי) ביטון : פבל, לפעמים אתה נותן צ'ק על סמך הבטחה של משרד ממשלתי. אני אתן לך דוגמא: עכשיו בנינו תוכנית עבודה,

מר פבל פולב : היום יש צ'ק כזה?

עו"ד שרון שטיין: אנחנו לא יודעים.

מר פבל פולב: היום מאוזנים, נכון? היום אנחנו מאוזנים.

עו"ד שרון שטיין: למה לא ביקשת את זה לפני שנה?

מר חיים (קוקי) ביטון: דקה, שאלת שאלה – אני אתן לך דוגמא.

מר מקס צ'רנוגלז: כי זו לא היתה שנת בחירות.

עו"ד שרון שטיין: מה זה קשור לשנת בחירות? איזה כסף העירייה מוציאה

בשנת בחירות? בוא תגיד לי. אל תגיד כן, תגיד איזה כסף העירייה מוציאה בשנת בחירות. עובדים אסור לי לקחת אלא באישור של משרד הפנים.

מר יחיאל טוהמי: אני רוצה להביא את זה להצבעה. לא נעשה פיליבסטר עכשיו

פה. בבקשה, בלי דיבורים. אני מביא להצבעה – אישור חידוש מסגרת אשראי לשנת 2013 ע"ס 1,500,000 ₪. מי בעד? הצביעו בעד: לודה, יחיאל. מי נגד? הצביעו נגד: אלי שבירו, מקס, אבי סמו ופבל פולב.

החלטה: הוחלט ברוב קולות (2 בעד: מר יחיאל טוהמי, גב' לודמילה גוזב, 4 נגד: מר אלי שבירו, מר מקס צ'רנוגלז, מר אבי סמו, מר פבל פולב) לא לאשר חידוש מסגרת אשראי לשנת 2013, ע"ס 1,500,000 ₪ מבנק אוצר החייל חשבון 5050.

3. אישור הגדלת תב"ר: תב"ר מס' 276 "הקמת אולם ספורט בינוני" – תוספת מימון ע"ס 3,299,040 ₪, עפ"י אישור המועצה להסדר ההימורים בספורט. לאחר התוספת לעיל, יעמוד התב"ר על סך 5,240,307 ₪. אומדן עלות כללי –

מר יחיאל טוהמי : 4 – בבקשה, ג'והר.

מר ג'והר חלבי : אישור הגדלת תב"ר 276 – הקמת אולם ספורט בינוני – זה ברחוב מוריה, צמוד לבית הספר החדש שאמורים להקים אותו בעוד שנה, כשנקבל את ההרשאה ממשרד הפנים. אני בעבר כבר הבאתי לכם אישורים לתב"רים. קיבלנו ממפעל הפיס מיליון שלוש מאות ומשהו אלף שקל, ועוד ממשרד הפנים הגשנו בקשה, קיבלנו כמעט 560,000 ₪. לאחרונה קיבלנו מקרן המתקנים עוד תוספת תקציב, לפי בקשה שהגשנו, על 3,299,040 ₪. אני מבקש להגדיל את התב"ר בסכום הזה, ואז התב"ר יעמוד על 5,240,307 ₪. אומדן העלות של כל המבנה הוא כ-6 מיליון ₪, 5,973,000 ₪. כשנגיע לתכנון ברמה מתקדמת, אנחנו נבקש, אם לא נצליח לגייס השלמת מימון ממשרד ממשלתי נוסף, אנחנו נצטרך לגייס את זה מהמקורות העצמיים של העירייה, עוד תוספת פלוס מינוס של 700,000 ₪, 600 ומשהו אלף שקל.

מר פבל פולב : מתי ההערכה לעלות על הקרקע?

מר מקס צ'רנוגלז : באיזה שלב הפרויקט עכשיו?

מר ג'והר חלבי : אין, הפרויקט לא קיים.

מר פבל פולב : עוד לפני תכנון בכלל.

מר מקס צ'רנוגלז : אין תכנון?

מר ג'והר חלבי : אין. אתה לא יכול לתכנן. אתה רק יוצא לתכנון כשיש לך את כל המקורות התקציביים.

- מר פבל פולב :** קוקי, חוץ מהכסף, מה מעכב? כסף נאשר. מה מעכב? למה לא מתקדמים, בגלל הכסף?
- מר ג'והר חלבי :** היום קיבלנו רק,
- מר אלי שבירו :** זה במסגרת בית הספר.
- מר פבל פולב :** אין בעיה, פשוט אנחנו מדברים על זה שנתיים.
- מר ג'והר חלבי :** ההיתר להקמת האולם וההיתר להקמת בית הספר קיימים.
- מר חיים (קוקי) ביטון :** הבקשה היתה מזמן. עכשיו אישרו את המסגרת.
- מר ג'והר חלבי :** עכשיו קיבלנו, זה עיקר הכסף, 3.5 מיליון שקל כמעט, מקרן המתקנים, קיבלנו את האישור עכשיו, עכשיו אנחנו מתחילים לצאת לדרך.
- מר פבל פולב :** אתה מתחיל לעשות תכנון?
- מר ג'והר חלבי :** כן.
- מר יחיאל טוהמי :** טוב, אני רוצה להעלות את להצבעה בבקשה.
- מר אלי שבירו :** שלא תגידו שאנחנו כל הזמן נגד. אנחנו גם בעד.
- מר יחיאל טוהמי :** מי בעד הגדלת תב"ר 276,
- מר אבי סמו :** ג'והר, כשאתה אומר אולם בינוני, מה סדר הגודל?

מר ג'והר חלבי : אולם ספורט בינוני של,

מר אבי סמו : כן, מה סדר הגודל, כמו מה שיש לנו פה?

מר ג'והר חלבי : אתה שואל אותי שאלות קשות.

מר פבל פולב : מה זה משנה? שיבנו מה שאפשר.

מר מקס צ'רנוגלז : זה חלק מבית הספר בעצם.

מר יחיאל טוהמי : מי בעד אישור הגדלת תב"ר מספר 276?

מר אלי שבירו : פה אחד.

מר יחיאל טוהמי : כולם פה אחד? פה אחד.

החלטה : הוחלט פה אחד לאשר הגדלת תב"ר מס' 276 – הקמת אולם ספורט בינוני. לאחר התוספת בסך 3,299,040 ₪ (עפ"י אישור המועצה להסדר ההימורים בספורט) יעמוד התב"ר ע"ס 5,240,307 ₪. אומדן עלות כללי – 5,973,992 ₪.

חיים (קוקי) ביטון
מנכ"ל העירייה

יחיאל טוהמי
סגן ראש העיר

ריכוז החלטות:

2. דיון ואישור העמדת הלוואה ע"ס 2,000,000 ₪ לכיסוי חובות עבר של המתנ"ס.

החלטה: הוחלט ברוב קולות (2 בעד: מר יחיאל טוהמי, גב' לודמילה גוזב, 4 נגד: מר אלי שבירו, מר מקס צ'רנוגלז, מר אבי סמו, מר פבל פולב) לא לאשר העמדת הלוואה ע"ס 2,000,000 ₪ לכיסוי חובות עבר של המתנ"ס.

3. אישור חידוש מסגרת אשראי לשנת 2013, ע"ס 1,500,000 ₪ מבנק אוצר החייל חשבון 5050.

החלטה: הוחלט ברוב קולות (2 בעד: מר יחיאל טוהמי, גב' לודמילה גוזב, 4 נגד: מר אלי שבירו, מר מקס צ'רנוגלז, מר אבי סמו, מר פבל פולב) לא לאשר חידוש מסגרת אשראי לשנת 2013, ע"ס 1,500,000 ₪ מבנק אוצר החייל חשבון 5050.

4. אישור הגדלת תב"ר: תב"ר מס' 276 "הקמת אולם ספורט בינוני" – תוספת מימון ע"ס 3,299,040 ₪, עפ"י אישור המועצה להסדר ההימורים בספורט. לאחר התוספת לעיל, יעמוד התב"ר על סך 5,240,307 ₪. אומדן עלות כללי – 5,973,992 ₪.

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר הגדלת תב"ר מס' 276 – הקמת אולם ספורט בינוני. לאחר התוספת בסך 3,299,040 ₪ (עפ"י אישור המועצה להסדר ההימורים בספורט) יעמוד התב"ר ע"ס 5,240,307 ₪. אומדן עלות כללי – 5,973,992 ₪.